Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΠΟΙΑ Η ΑΛΗΘΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου 279

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΟΡΜΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΡΜΟΝΩΝ. Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ 282

ΜΙΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ 1671 (ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ο ΝΙΚΟΥΣΙΟΣ). Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου 284

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ. Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννου Α. Παπαδοπούλου 285

COURSE OF STUDY FOR THE GREEK-AMERICAN ELEMENTARY SCHOOLS. Ὑπὸ κ. Φιλίππου Ἐμμανουὴλ 287

THE NATIONAL COUNCIL OF CHURCHES OF CHRIST IN U.S.A. (I). By Mr. Charilaus G. Raphael 289

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ (Δ΄. Τελευταῖον). Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου 291

THE GUIDE FOR THE CHRISTIAN OF THE ORTHODOX CHURCH OF AMERICA (VI). By His Eminence Archbishop Michael 292

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΣΜΟΝ (Β΄). Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη 293

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ. Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Τιμοθέου Χαλόφτη 294

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΑΣ. Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογ. Ἀρχιμ κ. Γερασίμου Παπαδοπούλου 295

TRIBUTE TO AN UNKNOWN. By Chaplain Boris Geeza, Lt. CHC., U.N. .. 296

WHY I BELIEVE (VIII). By the Rev. Demetrios Constantelos 298

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Ἡ θέσις τῶν λαϊκῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ 300

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ: Ἡ «Στρατευομένη» Ἐκκλησία — Ἡ Πανήγυρις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ — Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας — Αἱ Ἱεραὶ Εἰκόνες — Τὰ Ἱδρύματα τῆς Ὁμογενείας — Τὸ νέον Σχολικὸν Πρόγραμμα 301

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ — ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ — ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ .. 302

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Κυριακή, 12 Σεπτεμβρίου)

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς Οἰκουμένης περάτων συνδραμών, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες: Ὦ θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὁπλῖται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιὼν οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλάϊσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

EDITORIAL COMMENT, ORTHODOXY AND HELLENISM, and BOOKS AND YOU, which have been regular features of *The Orthodox Observer*, will be resumed in future issues.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ΄. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—OCTOBER, 1958 ΑΡΙΘΜΟΣ 463

HERE'S A BANK THAT
WANTS YOUR PROBLEMS!

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems .

Yes, we want your problems to help solve them ... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

ATLANTIC BANK
OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
139 William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα – Ἐσώρασσα – Φελόνια – Ἐπιτραχήλια
Στιχάρια – Ἐπιγονάτια – Καλυμμαύχια
καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια
δι' Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Προσέτι: Καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν
Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ Ἱ. Βήματος, κ.λ.π.
Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων.

•

Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη. Ποιότης ἀρίστη
καὶ τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκαταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

•

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.
Phone: MO. 7-5362

INTERSTATE MARBLE AND GRANITE WORKS

DEMETRIOS VRAHOPOULOS & SONS

Graduate Sculptor of the National Metsobian Polytechnic of Athens, Greece

•

Ἐκτελοῦμεν

ΤΕΜΠΛΑ — ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ — ΠΑΓΚΑΡΙΑ
ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ, κ.λ.π.
Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

•

1259 FLUSHING AVE. BROOKLYN, N. Y.
Phone: EV. 6-8502-3 — Evenings: IL. 9-2896

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

METROPOLITAN ECCLESIASTICAL CANDLES

Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία.
Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη
κηριῶν κίτρινα.

•

Ecclesiastical Candles
Sanctuary and Votive Lights

•

24 SOUTHARD STREET, PATERSON 3, N. J.
OLIVER 2-2799 SHerwood 2-0912

ΠΟΙΑ Η ΑΛΗΘΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης Κου ΙΑΚΩΒΟΥ

[*Ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἑορτῇ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ τῷ 787 συνελθούσης Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δημοσιεύομεν κατωτέρω λίαν ἐπίκαιρον ἄρθρον τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου περὶ τῆς ἀληθοῦς οἰκουμενικότητος τῆς Ὀρθοδοξίας.*]

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ αὐτὸ γράφεται χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἀξίωσιν, ἀπὸ τὴν ἀξίωσιν, ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὴν εὐθυνον προσωπικὴν πεποίθησιν τοῦ γράφοντος. ν γράφεται οὔτε διὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς οἰκουμενικότητος (ἀλλοίμονον ἂν εἶχεν αὕτη ἀνάγκην τὸ συνηγόρους) οὔτε δὲ καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπαναστηξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν, τοὺς κανόνας ἢ τὴν Ἁγίαν Γραν. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ μάλιστα ἀληθής, ἡ ἱστορικὴ καὶ πνευματικὴ οἰκουμενικότης ς, εἶναι ὅ,τι φέρει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας ς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν μὴ ρθοδόξων. Αὐτὴ ἡ διαπίστωσις, διαπίστωσις ἐπαλαμβανομένη, εἰς πᾶσαν καὶ ἀπὸ πᾶσαν διαχριστιανικὴν σύσκεψιν καὶ κίνησιν τῶν τελευταίων τοὐλάχιστον ἐτῶν, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὸ περιεχόμενον ης προσωπικῆς πεποιθήσεως τοῦ γράφοντος. Ἀπευύνεται δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο πρὸς πάντα Ὀρθόδοξον ριστιανόν, κληρικὸν καὶ λαϊκόν, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς κείνους, οἱ ὁποῖοι προσεύχονται διὰ τὴν ἀνασύνταξιν ῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιαωσύνης, καὶ διὰ τὴν ἐπανατοποθέτησίν της εἰς τὸ ροσκήνιον τῆς γραφομένης σήμερον παγκοσμίου στορίας.

* * *

Τὸ σύνηθες πεντάπτυχον ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ἀκούται μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἢ φιλεκκλησιαστικῶν κύκλων τῶν ἡμερῶν μας, εἶναι: Πότε ἐπὶ τέλους Ὀρθοδοξία θὰ ὀρθώσῃ τὸ ἀνάστημά της; Πότε θὰ ξαρθῇ ἡνωμένη εἰς τὸ ἀληθὲς ἱστορικόν της ὕψος; Πότε θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἰδικήν της φυσιογνωμίαν, ὐτοτέλειαν καὶ πρωτοβουλίαν; Πότε θὰ ἡγηθῇ μιᾶς ανορθοδόξου κινήσεως, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ης ἐν τῷ σημερινῷ κόσμῳ; Πότε θὰ θελήσῃ νὰ ἀναιετρηθῇ καὶ νὰ ἀντιμετρηθῇ ὡς πνευματικὴ δύναμις πρὸς τὸν Καθολικισμὸν καὶ πρὸς τὸν Προτεσταντισμόν;

* * *

Ἐὰν τὸ ἐρώτημα ἢ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν κάτι περισσότερον ἀπὸ πλειοδοσίαν «ὀρθοδόξου ἐνδιαφέροντος». Ἐὰν τὸ ἐρώτημα ἢ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὑποδηλώνουν κάτι περισσότερον ἀπὸ διάθεσιν μομφῆς. Ἐὰν τὸ ἐρώτημα ἢ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἐρωτῶνται μὲ πόνον καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους συνειδητῶς Ὀρθοδόξους καὶ ἑτοίμους νὰ συνεισφέρουν πᾶν τὸ ἐπ' αὐτοῖς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν εὐχομένων. Ἐὰν τὸ ἐρώτημα ἢ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἐκφράζουν κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν προθυμίαν μας νὰ ἐπιρρίψωμεν περισσοτέρας εὐθύνας εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μόνοι των καὶ τώρα τὰς φέρουν. Ἐὰν τέλος τὸ ἐρώτημα ἢ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δατυπώνωνται ἀπὸ ἀνθρώπους ὑπευθύνους, γνωρίζοντας τὰς εὐθύνας, τὰς ὁποίας δημιουργοῦν δι' αὐτοὺς τὰ ἐρωτήματά των, τότε, ἐμπρός, ἂς συζητήσωμεν τὸ θέμα.

* * *

Καὶ τὸ θέμα εἶναι: Ποία εἶναι ἡ ἀληθὴς οἰκουμενικότης τῆς Ὀρθοδοξίας; Ὁ ἐρωτῶν θεωρεῖ καθῆκόν του νὰ ἀναλύσῃ τὴν ἣν ἔχει πεποίθησιν ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω οἰκουμενικότητος, ὡς καὶ τὴν γνώμην του περὶ τοῦ πῶς αὕτη εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπηρετηθῇ καὶ νὰ ὁλοκληρωθῇ. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι μία ἁπλῶς ὡραία φράσις, ποὺ διαθρύπτει τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐγωϊσμόν μας. Οὔτε δὲ καὶ ἐπιτρέπεται νὰ συνταυτισθῇ μὲ τὴν ἱστορικὴν γεωγραφικήν της ἐπέκτασιν. Οὔτε πάλιν ὑποδηλοῖ διοικητικήν τινα συγκεντρωτικὴν διάρθρωσιν. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπῆρξεν ὁ καρπὸς τῆς πνευματικῆς της δράσεως εἰς οἰκουμενικὴν ἀληθῶς κλίμακα. Ἡ ἐδραίωσις τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, τὴν Ἀφρικὴν καὶ μέχρι τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ διάδοσίς της εἰς τὸν Βαλκανικὸν χῶρον καὶ ἡ θεμελίωσίς της εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ Ἀνατολικὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν ὄγδοον καὶ ἔνατον αἰῶνα. Ἡ σύγκρασις τοῦ ἀρχαίου κλασσικοῦ πνεύματος μετὰ τοῦ Χριστιανικοῦ τοιούτου εἰς στοιχεῖον διανοητικοῦ καὶ ψυχικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ δημιουργία, καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξις τῆς κατ' ἐξοχὴν Χριστιανικῆς Θεολογίας καὶ παιδείας. Ἡ ἐπιμελὴς ἀντιγραφὴ καὶ κυκλοφορία τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ἡ γένεσις καὶ ἐξέλιξις τῆς Χρ στιανικῆς τέχνης εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς διακοσμητικῆς, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως. Ἡ συστηματοποίησις καὶ ὀργάνωσις τῆς φιλανθρωπίας, ἡ ἀρχίσασα μὲ τὴν Βασιλειάδα. Ἡ προσοχὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ μετ' ἐπιμονῆς ἐκχριστιάνισις τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀποίκησις τῆς ἐρήμου καὶ ἡ ὡς διὰ θαύματος μετατροπή της εἰς πολιτείαν ἀγγέλων. Ἡ ἀναχαίτισις τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καὶ ἡ ἀντικατάστασίς του μὲ τὸ πνεῦμα τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας. Ἡ ἀνακατάταξις τῶν προχριστιανικῶν ἀξιῶν ἐπὶ τῆς κλίμακος τῶν Χριστιανικῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τελειώνουν μὲ τὴν ὑπακοήν. Ἡ διάνοιξις νέας κοίτης εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἡ διοχέτευσις πρὸς αὐτὴν ὅλων τῶν πολιτιστικῶν ρευμάτων μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἀπορροφηθοῦν ὅλα ἀπὸ τὸν νέον ἰσχυρότατον

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 281)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1958

1. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀνανίου ἀποστόλου, Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, Ἰωάννου Κουκουζ. ὁσ.
2. ΠΕΜΠΤΗ. Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος, Ἰουστίνης μάρτυρος.
3. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, πρώτου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
4. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν, Δομνίκης μάρτυρος.
5. ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ. Χαριτίνης, Εὐδοκίμου, Μεθοδίας μαρτύρων.
6. ΔΕΥΤΕΡΑ. Θωμᾶ ἀποστόλου ἐκ τῶν Δώδεκα, Ἐρωτηΐδος μάρτυρος.
7. ΤΡΙΤΗ. Σεργίου καὶ Βάκχου μαρτ., Ἰουλιανοῦ, Καισαρίου, Πολυχρονίου ἱερομ.
8. ΤΕΤΑΡΤΗ. Πελαγίας ὁσίας, Ἀρτέμονος ἱερομάρτυρος.
9. ΠΕΜΠΤΗ. Ἰακώβου ἀποστόλου ἐκ τῶν Δώδεκα, υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου, Ποπλίας μ.
10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μαρτύρων, Θεοφίλου ὁσίου.
11. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Φιλίππου ἀποστόλου, ἑνὸς τῶν 7 Διακόνων, Θεοφάνους ὁμολογ.
12. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ. ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ΄ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ. Πρόδου μ.
13. ΔΕΥΤΕΡΑ. Κάρπου, Βαβύλου, Ἀγαθονίκης, Βενιαμὶν διακόνου, Παρασκευῆς ὁσ.
14. ΤΡΙΤΗ. Ναζαρίου, Γερβασίου, Κοσμᾶ ποιητοῦ ὁσίου, Εὐθυμίου νεομάρτυρος.
15. ΤΕΤΑΡΤΗ. Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων, Βάσου ὁμολογητοῦ.
16. ΠΕΜΠΤΗ. Λογγίνου ἑκατοντάρχου, Λεοντίου, Δομετίου μαρτύρων.
17. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ὡσηὲ τοῦ προφήτου, Ἱλαρίας μάρτυρος.
18. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Λουκᾶ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
19. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ. Ἰωὴλ τοῦ προφήτου, Οὐάρου μάρτυρος.
20. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀρτεμίου μεγαλομάρ., Γερασίμου ὁσ. ἐν Κεφαλληνίᾳ, Ματρώνης ὁσ.
21. ΤΡΙΤΗ. Ἱλαρίωνος καὶ Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ ὁσίων, Σωκράτους μάρτ.
22. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀβερκίου ἰσαποστόλου, ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως.
23. ΠΕΜΠΤΗ. Ἰακώβου Ἀποστόλου τοῦ Ἀδελφοθέου.
24. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ἀρέθα μγλμ., Σεβαστιανῆς μ., Πρόκλου Πατριάρχου Κ)πόλεως.
25. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Μαρκιανοῦ, Μαρτυρίου, Χρυσάφου μαρτ., Ταβιθᾶς.
26. ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροβλήτου.
27. ΔΕΥΤΕΡΑ. Νέστορος μάρτυρος, Πρόκλης συζύγου τοῦ Πιλάτου.
28. ΤΡΙΤΗ. Τερεντίου, Εὐνίκης καὶ τῶν ἐν Κρήτῃ 4 μαρτ. Τῆς Ἁγίας Σκέπης.
29. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀναστασίας μάρτυρος τῆς Ρωμαίας, Ἀβραμίου ὁσίου.
30. ΠΕΜΠΤΗ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρτύρων, Κλεόπα καὶ Ἀρτεμᾶ ἀποστόλων.
31. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀριστοβούλου, Νarκίσσου κλπ. ἀποστόλων.

RELIGIOUS CALENDAR — OCTOBER 1958

1. WEDNESDAY. St. Ananias; St. Romanos the Hymnographer.
2. THURSDAY. St. Cyprianus and St. Justine, Martyrs.
3. FRIDAY. St. Dionysius, first Archbishop of Athens.
4. SATURDAY. St. Hierotheus, Archbishop of Athens; St. Domnika, Martyr.
5. SUNDAY. Second Sunday of Luke. St. Charitine, Martyr.
6. MONDAY. St. Thomas, one of the Twelve Apostles.
7. TUESDAY. SS. Sergius and Bacchus, Martyrs.
8. WEDNESDAY. St. Pelagia; St. Artemonos, Martyr.
9. THURSDAY. St. James, one of the Twelve Apostles; St. Poplias.
10. FRIDAY. St. Eulampios and St. Eulampia, Martyrs.
11. SATURDAY. St. Philip, one of the Seven Deacons.
12. SUNDAY. Fourth Sunday of Luke. Celebration of the Holy Fathers.
13. MONDAY. SS. Carpus, Babylus, Benjamin; St. Agathonica.
14. TUESDAY. SS. Nazarius, Gervacius, Kosmas the Poet.
15. WEDNESDAY. SS. Lucianus and Sabbinus.
16. THURSDAY. St. Longinus the Martyred Centurian.
17. FRIDAY. Hosiah the Prophet; St. Ilaria, Martyr.
18. SATURDAY. St. Luke, the Apostle and Evangelist.
19. SUNDAY. Third Sunday of Luke. Joel the Prophet.
20. MONDAY. St. Artemius, the Great Martyr.
21. TUESDAY. SS. Hilarion and Christodulus.
22. WEDNESDAY. St. Abercius, Bishop of Hieropolis.
23. THURSDAY. St. James, brother of our Lord.
24. FRIDAY. St. Arethas, the Great Martyr.
25. SATURDAY. SS. Marcianus and Chrysaphus, Martyrs.
26. SUNDAY. Sixth Sunday of Luke. St. Demetrius, Great Martyr.
27. MONDAY. St. Nestor, Martyr.
28. TUESDAY. SS. Terentius and Euniki. Holy Protection of the Virgin.
29. WEDNESDAY. St. Anastasia of Rome, Martyr.
30. THURSDAY. SS. Zenobius and Zenobia, Martyrs.
31. FRIDAY. SS. Stachyus, Apellus, Aristobulus.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, wo and thought of the Greek Orthodox Chur in America, published monthly by the Gre Archdiocese of North and South Ameri 10 East 79th Street, New York 21, N. Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.
EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada
One year $4.0
Two years $7.0
Single copy ..... 40 cen
Foreign Countries ..... $4.50 per ye

•

Second class mailing privileges authorize at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of addre and renewal orders to become effective. T insure accuracy in changes, include previou and new address. Contributions and New deadline for THE ORTHODOX OBSERVER the 2nd day of the month for issue of fo lowing month. Send all communications to

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y

PUBLICATIONS
OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF N. & S. AMERICA

Do We Know What We Believe? by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. ..... 20 ¢

God Is Almighty by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. ..... 20 ¢

God Is Just by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translation by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. ..... 20 ¢

God Is Love by the Brotherhood of Theologians "ZOE." English translations by Rev. P. M. Kallelis. Pp. 40. ..... 20 ¢

The Creation of the World by the Brotherhood of Theologians "ZOE". English translation by Athena Dallas. Pp. 40. ..... 20 ¢

ΠΟΙΑ Η ΑΛΗΘΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 279)

ταμὸν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ λύσις τῶν κλησιαστικῶν καὶ θεολογικῶν προβλημάτων ὄχι ἐκ τῆς μεθόδου τοῦ ἀναθέματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐξεσεώς των ὑπὸ οἰκουμενικῶν συνόδων. Ἡ διὰ παντὸς τρόπου ἐπιζήτησις τῆς διατηρήσεως τῆς ἑνότητος τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, ὁσάκις τη διεταράχθη ἢ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς.

* * *

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν καὶ ἀποτελοῦν τὴν Οἰκουμενικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, μίαν Οἰκουμενικότητα ληθῆ καὶ ἀκατάλυτον, ἡ ὁποία ἀσκεῖ μέχρι τῆς σήρον ἰσχυροτάτην γοητείαν μεταξὺ τῶν μελετητῶν ς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας ὡς καὶ τῶν ὁραντιζομένων ἢ προσευχομένων διὰ τὴν ἐπανένωσιν ς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ οἰκουμενικότης αὕ, κραταιότατα ἐδραιωμένη εἰς τὴν ἱστορίαν, δὲν εἶαι δυνατὸν νὰ νοηθῇ ὡς στατική, ἀπηρτισμένη, ἢ ὡς νευ συνεχείας. Ὅλως τοὐναντίον. Τὸ βάθος της ναι ἡ συνοχή. Καὶ ἡ ἔκτασίς της ἡ συνέχεια. Καὶ τειδὴ ὑπῆρξε καὶ εἶναι πνευματική, μόνον πνευματιῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συνεχισθῇ. Πνευματικῶς καὶ τὶ τῶν ἰδίων γραμμῶν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸ αρελθόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅσοι ἠξιώθημεν νὰ ταχθῶεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ἢ νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ ην ἱστορίαν της ἔχομεν καθῆκον νὰ ἀναπτύξωμεν ην πνευματικότητά μας καὶ πρὸς τὰ ἔσω (καὶ πρὸς αὐτοὺς δηλαδὴ) καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἢ τοὺς ἔξω τῆς μετέρας πίστεως καὶ Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο διὰ δύο όγους: (α) Διότι ἔπεσεν αἰσθητῶς ἡ στάθμη τῆς νευματικότητός μας· καὶ (β) διότι ἤρχισε κατ' ἀντίεσιν νὰ ὑψώνηται αἰσθητῶς ἡ στάθμη τῆς πνευματιότητος τῶν ἄλλων.

* * *

Αἱ μὴ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι παρουσιάζουν μίαν ξιοπρόσεκτον πνευματικὴν κίνησιν. Αἱ σχολαί των, ἱ θεολόγοι των καὶ οἱ πιστοί των ἔχουν ἀποδυθῇ εἰς ίαν εὐγενῆ ἅμιλλαν. Ἀναζητοῦν, μὲ ἀγωνίαν, περισοτέραν πνευματικότητα. Ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὁ θεολογικὸς φιλελευθερισμός των δὲν ἐπέτυχε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἣν ἐνοστάλγουν ἐσωτερικὴν πνευματικὴν ζωήν. Ζητοῦν τὴν δυνατότητα ἀνασυνδέσεώς των μὲ τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας. Μὲ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει τὸ ἰδικόν μας αθῆκον. Πόσον ὅμως ζητῶμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν! ινόμεθα ἀποτόμως καὶ ἀκατανοήτως ἀποκλειστικοί. Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνασύνδεσίν ων μὲ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν», λέγομεν καθ' ἑαυούς, «ἂς ἐπιστρέψουν». «Ἐὰν εἶναι εἰλικρινεῖς εἰς αὐτὸ ποὺ λέγουν, ὅτι σέβονται τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκλησίαν, ἂς παύσουν τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας των εἰς βάρος της». Δὲν λαμβάνομεν ὅμως ὑπ' ὄψιν ύο τινά: (α) Ὅτι δὲν εἶναι καθόλου εὐφυὲς νὰ κάιωμεν ὑποθέσεις τοῦ τετάρτου εἴδους· καὶ (β) ὅτι δὲν εἶναι καθόλου Χριστιανικὸν νὰ μένωμεν ἀκίνητοι καὶ νὰ περιμένωμεν τὰ ἀπολωλὸς πρόβατον νὰ ἀπαγκιστρωθῇ μόνον του ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπίσης μόνον του, εἰς τὴν ποίμνην καὶ μάνδραν του.

* * *

Τί συμβαίνει λοιπόν; Δὲν ὁμιλεῖ πράγματι καθόλου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον συνείδησίν μας ἡ «παγὰ ἡ λαλέουσα», ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας, τὸ Εὐαγγέλιον; Ἀπέσβετο δι' ἡμᾶς τὸ λάλον ὕδωρ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀνοίξῃ ποταμοὺς ὕδατος ζῶντος ἐντός μας, καθὼς εἶπεν ὁ Χριστός; Εἶναι ἀληθὴς ἡ κατηγορία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀποδίδουν οἱ ἐχθροί μας, ὅτι ἀγνοοῦμεν καὶ τὴν πίστιν μας καὶ τὴν Ἁγίαν μας Γραφήν; Ἐκάμομεν ποτέ μας τίποτε, καὶ τί, διὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἑνὸς πεπλανημένου; Ἐγίναμεν ποτέ, δι' ἕνα ἔστω ἐξ αὐτῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος καλεῖ τὰ πρόβατα κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά;

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ μία, ἡ Ἁγία, ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολική, οὐδέποτε ὑπῆρξε νεκρά, ἀρνητικὴ ἢ ἀδρανὴς Ἐκκλησία. Πολὺ δὲ ὀλιγώτερον μονολιθικὴ ἢ ἀστυνομική, ὅπως θὰ τὴν ἤθελον μερικοί, οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν ὅτι ὁ Ἱδρυτής της ἐταπείνωσεν Ἑαυτόν, λαβὼν δούλου μορφήν. Κανεὶς κληρικὸς Ὀρθόδοξος, οἱουδήποτε βαθμοῦ καὶ ἂν τυγχάνῃ, δὲν ἔχει μεγαλύτερα ἢ περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ τὸν Χριστόν, ὥστε νὰ θέλῃ οἱ ἄλλοι νὰ λαμβάνουν δούλου μορφὴν ὅπως ὁ Χριστός, ὄχι ὅμως καὶ ὁ ἴδιος.

Ἡ Οἰκουμενικότης τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι ὑπόθεσις ρητορείας ἢ δογματικῶν ἀφορισμῶν. Ἡ οἰκουμενικότης τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὑπόθεσις διακονίας. Διακονίας πνευματικῆς. Διακονίας πειθαρχημένης. Διακονίας ἀφωσιωμένης. Διακονίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς πλήρωμά της τὴν ψυχὴν τοῦ διακονοῦντος καὶ ὄχι τοὺς λόγους του. Διακονίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαντλεῖται ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ διακονοῦντος. Διακονίας, ἡ ὁποία εἰς τὴν οὐσίαν της εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Οἰκουμενικότης τῆς Ἐκκλησίας μας.

† Ὁ Μητροπολίτης Μελίτης ΙΑΚΩΒΟΣ

ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ! Τὸ Σπίτι εἶναι τὸ καλλίτερο Σχολεῖο. Οἱ Γονεῖς εἶναι οἱ καλλίτεροι Διδάσκαλοι, καὶ μάλιστα ἡ Μητέρα.

☆

ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Κορέας ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἱματισμόν, ἔστω καὶ ἐλαφρῶς μεταχειρισμένον. Ἀποστείλατε τὰ δέματά σας: Welfare Office Greek Cathedral, 319 E. 74th Street, New York 21, N. Y.

☆

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΣ ἀνεγείρει νέα κτίρια: Ἱερὸν Ναόν, Παραδόσεις, Βιβλιοθήκην, Γυμναστήριον, κ.λ.π. 50 Goddard Avenue, Brookline, Mass.

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΟΡΜΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΡΜΟΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Ο ΓΡΑΦΩΝ εἶχε τελευταίως τὴν εὐκαιρίαν νὰ παραμείνῃ ἐπί τι διάστημα εἰς τὸ κέντρον τῶν Μορμόνων, εἰς τὴν πόλιν Salt Lake City τῆς Πολιτείας Utah τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ, μετ' ἄλλων συναδέλφων του, τὸν Γενικὸν Πρόεδρον τῆς Ὀργανώσεώς των, τὸν 85ετῆ «Πατριάρχην» των, ὡς τὸν ἀποκαλοῦν μερικοί, τὸν President D. McKay. Εἶχεν ὅθεν ὁ γράφων τὴν εὐκαιρίαν, ἀπὸ τὸν εἰρημένον καὶ ἀπὸ συνομιλίας μετ' ἄλλων, νὰ συλλέξῃ τὰς κατωτέρω πληροφορίας καὶ ἤδη μεταδίδει αὐτὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ.

Ὅπως βλέπομεν, ὁ Μορμονισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς μία πίστις· εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς. Οἱ Μορμόνοι, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται καὶ «μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῶν Ἁγίων τῶν Τελευταίων Ἡμερῶν», ἠμποροῦν ν' ἀφήσουν τὸ σπίτι των, τὴν ἐργασίαν των, τὰς ἐπιχειρήσεις των, διὰ ν' ἀναλάβουν οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν θὰ τοῖς ἀνέθετεν ὁ ἀρχηγός των. Διὰ νὰ κρατήσουν τὸ σῶμά των ὑγιές, διδάσκονται νὰ μὴ πίνουν ἀλκοολικὰ ποτά, νὰ μὴ καπνίζουν καὶ ν' ἀποφεύγουν, εἰ δυνατόν, ἀκόμη καὶ τὸν καφὲ καὶ τὸ τσάϊ.

Διωχθέντες κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας των ἀπὸ τὰς Πολιτείας Ὀχάϊο, Ἰλλινόϊς, καὶ Μισσοῦρι, ἀπηλπισμένοι καὶ κατάκοποι, εἶχον φθάσει πρὸς τὰς βουνοσειράς, τὰς γνωστὰς ὡς Rockies. Παρ' ὅλον ἐν τούτοις τὸν διωγμόν των, ἐπέζησαν καὶ σήμερον εἶναι πολὺ δυνατοί. Ὑπάρχουν 1,400,000 ἐξ αὐτῶν εἰς Γιούταν, γύρω τρόπον τινὰ ἀπὸ τὴν πόλιν Salt Lake City, ὅπου εὑρίσκεται ὁ Καθεδρικὸς Ναός των, καὶ ἄλλαι 160,000 εἰς ἄλλα μέρη. Καὶ ἐξαπλώνονται ἀρκετά, ἰδίως πρὸς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας καὶ ἀλλαχοῦ, μὲ ἀναλογίαν 20,000 μέχρι 22,000 προσηλυτισμῶν κατ' ἔτος καὶ μὲ αὔξησιν γεννήσεων 3½%.

Ὁ Μορμονισμὸς εἶναι μοναδικός, ὅπως θὰ ἐλέγομεν, μεταξὺ τῶν Θρησκευμάτων. Δὲν ἔχει Κλῆρον ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον του κυρίως μὲ ἐθελοντάς, διαχειριζόμενος μίαν ἀπὸ τὰς πλέον δυνατὰς θρησκευτικο-κοινωνικο-οἰκονομικὰς ὀργανώσεις τῆς νεωτέρας Ἱστορίας, ἀνερχομένην εἰς ἀρκετὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων. Εἶναι αὐτάρκης ὀργάνωσις, ἡ ὁποία διαμοιράζει τὰ ἀγαθὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων της πρὸς οἱονδήποτε τῶν μελῶν της, τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκετο τυχὸν εἰς ἀνάγκην.

Οἱ Μορμόνοι δὲν πιστεύουν εἰς Κυβερνητικὰς ἐπιχορηγήσεις. Μία ἄλυσος ἀγροκτημάτων, ἀποθηκῶν, κτημάτων, ξενοδοχείων καὶ σιτοβολώνων διαθέτει — μαζὺ μὲ ὅ,τι εἶναι ἀποθηκευμένον ἀπὸ κάθε οἰκογένειαν — ἀρκετὰς τροφὰς καὶ ἐνδύματα, ὥστε νὰ ἐξυπηρετῇ τὰς ἀνάγκας τὰς σωματικὰς κάθε τυχὸν Μορμόνου ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος, ἐὰν παραστῇ περίπτωσις. Διότι αὐθόρμητα ἐκδηλώνονται ἀπὸ μέρους τοῦ Μορμονισμοῦ πλήρεις σχέσεις εἰς μίαν κοινωνικὴν τάξιν, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται γύρω ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνον κτίριον χρησιμοποιούμενον ὡς Ναός, ἀλλὰ καὶ ὡς κοινοτικὸν κέντρον καὶ ὡς δεύτερον σπίτι, τρόπον τινά. Μέσα εἰς αὐτὴν δίδεται εὐκαιρία πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν μελῶν της, ἀναλόγως μὲ τὴν καταλληλότητα ἑκάστου τῶν μελῶν, καὶ ἐξευρίσκεται ἐπὶ πλέον ἐργασία ἀξία πρὸς τὴν ἱκανότητα ἑκάστου.

Ἡ θεωρία τοῦ Μορμονισμοῦ, ἡ ὁποία καὶ ὠθεῖ αὐτὸν εἰς μίαν τοιαύτην προσπάθειαν, εἶναι ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ. Ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ δοκιμασθῇ καὶ ν' αὐξήσῃ τὰς γνώσεις του. Ἐὰν ἐπιτύχῃ τοῦτο κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου του, ἐὰν ζήσῃ ζωὴν ἐνάρετον, τότε, εἰς μίαν μέλλουσαν ζωήν, θὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὸ σῶμά του καὶ θὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐφ' ὅσον, ἑπομένως, οἱ Μορμόνοι ἐλπίζουν ὅτι θὰ ἀποκτήσουν θεότητα, δι' αὐτὸ τώρα πρέπει νὰ ζήσουν μίαν ἁπλῆν, ἁγνὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι δυνατὰ μορφωμένοι. Ἐλάχιστοι εἶναι πλούσιοι, ἀτομικῶς. Πιστεύουν εἰς τὸ 10% πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ κάθε τι τὸ ὁποῖον θ' ἀποκτήσουν. Λέγουν, ὅτι «εἰς τὰ 100 τὰ 10 εἶναι ὄχι ἰδικά μου, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ. Δικαιωματικῶς ἀνήκουν εἰς Αὐτόν». Ἐπὶ πλέον δίδουν 2% διὰ τὸ Τοπικὸν Τμῆμα. Εἰς τοὺς Ναούς των δὲν περιάγονται δίσκοι, τὰ δὲ 10% καὶ 2% πολὺ προθύμως καταβάλλονται ἀπὸ κάθε Μορμόνον.

Ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἡγέτης τοῦ Τοπικοῦ Τμήματος — τὸν ὁποῖον συνήθως ὀνομάζουν καὶ «Ἐπίσκοπον» — γνωρίζει τὸ ποίμνιόν του πολὺ στενά. Αὐτός, ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του, ἐπισκέπτεται κατὰ μῆνα κάθε σπίτι, κρατεῖ σημειώσεις τῆς θρησκευτικῆς προόδου, τῆς ἐξυπηρετήσεως πρὸς τὴν Κοινότητα καὶ τῶν προσωπικῶν ἀναγκῶν κάθε μέλους. Ἐὰν κάποιος ἔχῃ ἀνάγκην, ὁ ἡγέτης θέτει εἰς τὴν διάθεσίν του ἀπὸ τὴν ἀποθήκην ὅ,τι δήποτε, καὶ τὸ αὐτοκίνητον τῆς ὀργανώσεως τὸ παραδίδει ἀμέσως.

Ἐὰν ζητῇ κανεὶς ἐργασίαν, ὁ ἡγέτης τὸν βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξεύρῃ τοιαύτην. Καὶ ἐὰν ἕνας ἐνορίτης ἀρρωστήσῃ, ὁ ἡγέτης τοῦ ἀποστέλλει ἓν μέλος τῆς Γυναικείας των Ὀργανώσεως, ἢ κανονίζει ὥστε νὰ τοῦ ἀποσταλῇ ἰατρός, ἢ φροντίζει ὥστε νὰ σταλῇ εἰς νοσοκομεῖον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἐὰν ἔχῃ τὰ μέσα πρὸς πληρωμήν. Ὁ ἡγέτης ὀργανώνει ἑορτάς, ἐκδρομάς, ἀθλητικὰς παιδιάς, θέατρα, διευθύνει τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, θάπτει τοὺς νεκρούς, κ.τ.λ.

Αἱ Κυριακαὶ Ἀκολουθίαι γίνονται εἰς καθένα ἀπὸ τοὺς 1954 Ναούς των· καὶ κατὰ τὴν Τετάρτην ἢ Πέμ-

ην, μαζεύονται πάλιν ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι εἰς
ν αἴθουσαν. Οἱ νέοι ἀπασχολοῦνται εἰς διάφορα
λήματα καὶ εἰς ἐκμάθησιν διαφόρων παιγνιδίων·
νέαι εἰς τὴν μουσικήν, τὸ δρᾶμα, τὸ ράψιμον, τὴν
οετοιμασίαν διὰ τὸν ρόλον τῆς μητρός, κ.τ.λ. Εἰς
ς τοιαύτας συγκεντρώσεις οἱ νέοι γνωρίζονται μὲ
ς νέας, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνθαρρύνονται
ἀναμεταξύ των γάμοι, ἐπαυξανομένου οὕτω τοῦ
ρμονικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἡ τοπικὴ αἴθουσα ἢ θάλαμος εἶναι ἐπίσης ὁ τό-
ς τῶν τακτικῶν συνεδριῶν τοῦ Ἱερατείου των, δι-
ρουμένου εἰς βαθμοὺς ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ 12 ἐτῶν γί-
νονται Διάκονοι οἱ ἄρρενες, καὶ μετὰ ταῦτα «Ἱε-
εῖς». Ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἱερεῖς ἐκλέγεται Συμβούλιον
ν «Δώδεκα Ἀποστόλων». Αὐτοὶ εἶναι οἱ διοικοῦν-
ς τὴν Ἐκκλησίαν των. Ἀπὸ αὐτούς, κατὰ πρε-
εῖα ἡλικίας, ὁρίζεται ἕνας Πρόεδρος.

Αἱ θρησκευτικαὶ τελεταί των, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς
κολουθίας, εἶναι κυρίως δύο τύπων: ὁ γάμος καὶ
βάπτισμα διὰ τοὺς ἀποθανόντας. Οἱ Μορμόνοι
ηλαδὴ πιστεύουν, ὅτι, κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας,
ταν ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον διὰ 1000 ἔτη,
οἰκογένειαι θὰ ἀναστηθοῦν, θ' ἀναλάβουν φυσικά,
λλ' ἀθάνατα σώματα καὶ θὰ ζήσουν καὶ πάλιν μαζύ.
πὶ πλέον, οἱ πρόγονοι ἑνὸς Μορμόνου, οἱ ὁποῖοι
πέθανον προτοῦ ἀποκαλυφθῇ ἡ Θρησκεία των εἰς
ην ἀνθρωπότητα, ἠμποροῦν νὰ βαπτισθοῦν διὰ πλη-
ξουσίου. Ὁ Μορμονισμὸς διατηρεῖ εἰς Salt Lake
ity μίαν τῶν τελειοτέρων γενεαλογικῶν βιβλιοθη-
ῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Μορμόνοι ἠμποροῦν νὰ εὕρουν
ὺς προγόνους των, καὶ ἔπειτα, εἰς τὸν Κεντρικὸν
ναόν, νὰ βαπτισθοῦν δι' αὐτούς (τοὺς προγόνους
ων), διὰ πλήρους καταδύσεως. Οἴκοθεν ἐννοεῖται,
τι κανεὶς δὲν δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο, οὔτε νὰ εἰσέλ-
ῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Ναοῦ, ἐὰν δὲν λάβῃ σύστα-
ιν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἔχει πληρώσει τὰ 10%,
τι εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Θρησκείαν καὶ ὅτι ἡ
ροσωπική του διαγωγὴ εἶναι ἄμεμπτος.

Κάθε τρεῖς ἑβδομάδας, 90—100 Μορμόνοι, ἄνδρες
γυναῖκες — οἱ ἄνδρες 20 ἕως 22 ἐτῶν, αἱ νέαι 22
ως 25 ἐτῶν — ἀναχωροῦν διὰ διάφορα σημεῖα τῆς
ῆς, δι' ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν. Τὰ ἔξοδά των
αταβάλλονται ἐξ ἰδίων, ἢ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των εὐ-
αρίστως. Ἡ θεωρία των εἶναι ὅτι «οἱ Μορμόνοι εἶ-
αι οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ ὅτι,
πομένως πρέπει νὰ κάμουν καὶ ἄλλους εὐτυχισμέ-
ους». Τὸ ἴδιον πνεῦμα διέπει καὶ τὴν Χορῳδίαν των
τοῦ Salt Lake City), γνωστὴν ἀπὸ τριακονταετίας.
Τὰ 400 μέλη της προασκοῦνται τρεῖς ὥρας καθ' ἑβδο-
άδα καὶ ἐξοδεύονται κατ' ἔτος 9,000 δολλάρια διὰ
εταφορικά της. Ἐν τούτοις, κανὲν μέλος της δὲν
ληρώνεται. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς τοπι-
κούς των Ναούς.

Ἡ ὀργάνωσις ἔχει καὶ ἰδικόν της Πανεπιστήμιον,
τὸ γνωστὸν Young University εἰς Provo, Utah, τὸ ὁ-
ποῖον ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 10,000 φοιτητικὴν νεολαίαν.
Δὲν θὰ ἴδῃ κανεὶς εἰς αὐτὸ οὔτε μίαν νέαν των ἀσέ-
μνως ἐνδεδυμένην, οὔτε μίαν φιάλην ποτοῦ, οὔτε ἓν
σιγαρέττον. Ὁ χορὸς τῶν φοιτητῶν ἀρχίζει μὲ προσ-
ευχὴν καὶ τελειώνει μὲ προσευχήν. Ὁ Μορμονισμὸς
καταβάλλει ἰδιαιτέραν προσοχὴν διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν
καὶ ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν του διακεκριμένους
ἐπιστήμονας, ὡς γνωστόν.

* * *

Τοιαύτη εἶναι ἡ Θρησκεία τῶν Μορμόνων, τὴν
ὁποίαν ὁ ἐν Palmyra, N. Y., 25ετὴς Ἰωσὴφ Σμὶθ ἀπε-
κάλυψε κατὰ τὸ 1830. Τὸ ἑπόμενον ἔτος, οὗτος καὶ
ἡ νεόνυμφός του καὶ ὀλίγοι μαθηταί του μετῴκησαν
εἰς Kirtland, Ohio. Ἐντὸς ἐτῶν, οἱ προσήλυτοί των
ἀνῆλθον εἰς 2,500. Κατὰ τὰ 14 ἔτη, τὰ ὁποῖα ἐπηκο-
λούθησαν, ὁ Σμὶθ λέγεται ὅτι εἶχεν 100 ἀποκαλύψεις
ἀπὸ τὸν Θεόν. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ
ἵδρυεν ἐν Ἀμερικῇ τὴν νέαν Σιών. Ὁ Σμὶθ προσεπά-
θησε τότε νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς Μισσοῦρι τὴν ὀργά-
νωσιν. Ἀλλ' ἐξεδιώχθη ἐκεῖθεν, διότι εἶχε καὶ πολι-
τικὰς ἰδέας διαφορετικὰς καὶ διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν
ἐπίστευον εἰς πολυγαμίαν. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1844 τὸν
Σμίθ, δολοφονηθέντα, διεδέχθη ὁ ἐκ Vermont 44τούτης
Brigham Young, ὁ ὁποῖος ὡδήγησε τοὺς Μορμόνους
εἰς τὴν Πολιτείαν Utah, ἡ ὁποία ἀνῆκε τότε εἰς τὸ
Μεξικὸν καὶ ἦτο τελείως ἔρημος. Ὅταν ἔφθασε μὲ
τοὺς πρώτους 150 ὀπαδούς του, εἶπε: «Αὐτὸς εἶναι
ὁ τόπος».

Ἤρχισαν τότε νὰ σπείρουν. Ὠργάνωσαν ἔπειτα
«Ταμεῖον Μεταναστῶν», τὸ ὁποῖον κατέβαλλε τὰ ναῦ-
λα πολλῶν ἀκόμη Μορμόνων, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς Utah.
Λέγουν ὅτι ὑπεβοηθήθησαν 86,000 πρόσωπα. Μεταξὺ
αὐτῶν ἦσαν καὶ διάφοροι τεχνῖται Εὐρωπαῖοι, καὶ
ἰδίως ἐξ Ἀγγλίας καὶ Σκανδιναυϊκῶν Κρατῶν. Οἱ
πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν, κατὰ τὸ 1855 καὶ 1860, ἔσπρωχναν
μὲ τὰ χέρια των τὸ ἁμαξάκι των καὶ ἤρχοντο ἀπὸ
τὴν Iowa City, ὅπου ἦτο ὁ τελευταῖος σιδηροδρομι-
κὸς σταθμός, μέχρι τοῦ Salt Lake City, ἀπόστασις
δηλαδὴ 1500 μιλίων.

Κατὰ τὸ 1877, ὅταν ὁ Brigham Young εἶχεν ἀπο-
θάνει, οἱ Μορμόνοι ἀνήρχοντο εἰς 145,000. Σήμερον
καλύπτουν τὰς Δυτικὰς Πολιτείας καὶ ἀποτελοῦν
σπουδαῖον παράγοντα εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινω-
νικὴν ζωὴν τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν. Εἰς τὴν Utah,
τὰ 70% ἐκείνων ποὺ ἀνήκουν εἰς Ἐκκλησίαν, εἶναι
Μορμόνοι καὶ διαρκῶς ἐπεκτείνονται πρὸς τὸ Idaho,
California, Arizona, Wyoming καὶ Oregon. Ἑξακό-
σιαι πεντήκοντα τοπικαὶ αἴθουσαι κτίζονται καὶ τρεῖς
ἀκόμη Καθεδρικοὶ συμπληροῦνται, δύο ἐν Ἀγγλίᾳ
καὶ εἷς ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ. Ἐπίσης ὑπάρχουν τοιοῦτοι
εἰς Ἑλβετίαν, Κούβαν καὶ Χαγουέη.

Κάποτε οἱ Μορμόνοι χαρακτηρίζονται ὡς «περί-
εργοι», ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἐπιμένουν εἰς τὸ
δικαίωμά των νὰ ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν κατὰ τὸν ἰδι-
κόν των τρόπον. Κάθε ἔτος, ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυ-
ρίου περιηγητῶν ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν
ἔξω τῆς Ἀμερικῆς, ἐπισκέπτονται τὰ Μορμονικὰ Ἱ-
δρύματα εἰς τὴν πόλιν Salt Lake City, Utah. Ἡ με-
γάλη κεντρικὴ αἴθουσά των εἶναι τόσον τελεία ἀκου-
στικῶς, ὥστε καὶ μία δεκάρα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν ἄμ-
βωνα, θὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὰς 10,000 τῶν ἀκροατῶν.
Ἔξω τῆς αἰθούσης εἶναι τὸ βαπτιστήριον, τὰ γρα-
φεῖα καὶ τὸ Ἱερόν των, ἡ εἴσοδος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν
ἐπιτρέπεται παρὰ μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς Μορμόνους.

ΜΙΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ 1671

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΥΣΙΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ

ΟΤΑΝ ἀπὸ τὴν Προποντίδα θερμὸς φυσᾷ ὁ ἄνεμος τὸ καλοκαῖρι, φέρνει τὴν βοὴ τοῦ κύματος, ποὺ σπάνει ἐπάνω στοὺς δαντελωτοὺς βράχους τοῦ νησιοῦ τῆς Χάλκης, σὰν τραγοῦδι ἐλεγειακὸ ἐπάνω ἀπὸ ἕνα μνῆμα, ποὺ δὲν ἔχει πλάκα πειὰ κι' οὔτε σταυρό. Ἐκεῖ, ἄγνωστος γιὰ ὅσους περνοῦν ἀπὸ κοντά, κοιμᾶται τὸν μεγάλο ὕπνο του, Παναγιώτης, ὁ φημισμένος Δραγουμάνος τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Τὰ πεῦκα μονάχα μὲ τὸ μουντὸ πράσινό τους, ποὺ ἀργοκινοῦν μὲ τὸ πένθιμο ρυθμικό τους λίκνισμα τὰ κλωνάρια τους καὶ ὁ ἁπαλὸς ζέφυρος μὲ τὸν γλυκὸ δοξαρισμό του, μέσα στὴν βαθειὰ σιωπὴ τοῦ μεσημεριοῦ, σὰν νὰ θέλουν νὰ παραμερίσουν κάθε ἄλλη ἐντύπωσι καὶ νὰ ποῦν τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ κάποτε τὸ ὄνομά του ἔγινε θρῦλος.

Ἡ ἱστορία του εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐπιβολὴ στὸν κυρίαρχο, τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ δύσκολα, ποὺ συνέθλιβαν τὴν ψυχὴ μὲ φόβο καὶ ἔκαναν τὴν Ἐκκλησία νὰ ζῇ μέσα σὲ ἐφιάλτας καὶ καμάτους, δίχως κἂν νὰ ἠμπορῇ νὰ δῇ κάποια ἀνατολὴ φωτὸς στὸ βάθος.

Ἐκεῖ, στὸ μοναστῆρι τῆς Παναγίας τὸ ἱστορικό, ποὺ στοὺς κατοπινοὺς χρόνους ἔγινε ὀρφανοτροφεῖο κοριτσιῶν καὶ τώρα πάρθηκε ἀπὸ τὴν νέα Τουρκία γιὰ νὰ γίνῃ παράρτημα τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς, κοιμᾶται τὸν αἰώνιο ὕπνο του ἕνας χριστιανὸς καταπληκτικός, ποὺ ποιὸς ξέρει μὲ τί πληροφορίες νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς τὰς ὑπηρεσίας του στὸ Γένος μας.

Πατριάρχης στὸν Θρόνο τῆς Πόλης εἶναι ὁ Μεθόδιος, ποὺ στὴν ἄλωσι τῆς Κρήτης, μὲ ἐπιτυχημένο τέχνασμα τοῦ Παναγιώτη, χειροτονεῖ καὶ στέλνει Ἐπ σκοπο ἐκεῖ δικό μας, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἔργ τοῦ Καθολικισμοῦ, ποὺ κατεδυνάστευσε τόσον καιρ τὸν πληθυσμὸ μὲ τὲς σκληρὲς καὶ καισαροπαπικὲς π έσεις. Γιὰ τὸν σκοπὸ μάλιστα δωρίζει καὶ ναὸ στὸ νέο Ἐπίσκοπο, γιὰ νὰ εὐκολύνῃ πειὸ πολὺ τὸ ἔργ του ἔτσι. Εἶναι ὅμως τόση ἡ δύναμις τοῦ Παναγιώ του καὶ τόσο ἄκαμπτη ἡ παρεμβολή του, ὥστε ἀναγ κάζεται ὁ Πατριάρχης νὰ δώσῃ τὴν Ἐκκλησία αὐτ στοὺς Σιναΐτας καὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ἀπαιτή σεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἡ ἱστορία δύσκολα μπο ρεῖ νὰ μᾶς δώσῃ πειὸ πολλὲς λεπτομέρειες στὸ ζήτη μα αὐτό. Μὰ φαίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του πὼς ὁ Παναγιώτης εἶχε τεραστία κρίσι καὶ κύτταζε πάντα τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐγνώρι σαν λέγουν, πὼς ἦταν δεινὸς συζητητὴς καὶ βαθὺς γνώστης ὄχι μονάχα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγ μάτων, μὰ καὶ τῆς Θεολογίας μας. Ὁ Πατριάρχης λοιπὸν κάμπτεται, γιατὶ ἔχει μπροστά του ἕναν ἄν δρα, ποὺ ἴσως δὲν εἶχε ξαναφανῇ στὰ χρονικὰ τῆς Τουρκοκρατίας.

Ὁ Δοσίθεος ἀναφέρει, πὼς ἐβοήθησε πολὺ τοὺς Ἀρμενίους νὰ πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ρωμαίων τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου στὴν Ἱερουσαλήμ. Κι' αὐτὸ τὸ δείχνει ὄχι μονάχα στὰ πλατειά του αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ στὴν στάσι ποὺ πῆρε πάντα σ' ἐκείνους ποὺ μὲ μιὰ ἀπὸ τὰς σταυροφορίας τους ἐβεβήλωσαν τὴν Ἁγία Τράπεζα τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἔζησε στὴν ἐποχὴ τοῦ Σουλτάνου Μεχμέτ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ὑπεστήριζε, ὅσο δὲν θὰ περίμενε κανείς, ὅταν διάβαζε τὴν ἱστορία τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Μὰ καὶ πῶς νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς; Ἦταν τόσο πολύτιμος. Εἶχε προσφέρει ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν βασιλεία. Τόση ἦταν ἡ ἐπιρροή του, ποὺ ὅταν σὲ μιὰ θρησκευτικὴ συζήτησι ἐμπρὸς εἰς τὸν βεζύρην, μὲ τὸν σοφὸ καὶ πανίσχυρο Τοῦρκο Βαλήν, ὁ τελευταῖος τὸν ἐσυκοφάντησε στὸν ἄνακτα ὡς βλάσφημο καὶ ἐχθρό, ἐπειδὴ ἀπέδειξε ἀληθινὸ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ παιδαριώδη τὸν Μωαμεθανισμό, ὁ σουλτάνος δὲν τὸν ἐτιμώρησε, παρὰ τὸν νόμο, ποὺ προέβλεπε τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου γιὰ κείνους ποὺ μιλοῦσαν κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ Ἀλλάχ. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ εὔνοια ὄχι μόνον γιατὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα του πάρθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ Κρήτη, ποὺ τὴν εἶχαν τότε οἱ Γάλλοι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἔσωσε τὸν ἄρχοντά του ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Εἶχε ὅμως καὶ τόσα ἄλλα χαρίσματα.

Ἡ θρησκευτική του συζήτησι μὲ τὸν δυνατὸ Ὀθωμανό, ποὺ εἴπαμε, τυπώθηκε στὴν Ἐνετία. Αὐτὸ δὲ καὶ μονάχα τὸ γεγονὸς δείχνει πόσο ἄξιο θὰ ἦταν τὸ ἔργο ἀπὸ Χριστιανικῆς πλευρᾶς. Γιατὶ ἂς μὴ ξεχνοῦ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 291)

οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκπληρώσει ὅλας τὰς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν ὑποχρεώσεις των. Τὸ ὄργανον εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ 22 καλλίτερα ὄργανα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικήν.

Ἔξω ἀπὸ τὰ κτίρια θαυμάζει κανεὶς τὰ ἀνθοκήπια καὶ τὰ δένδρα τοῦ περιβόλου, ὅπως θαυμάζει κανεὶς καὶ ἔξω τῆς πόλεως τοῦ Salt Lake City τὰ ἀγροκτήματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τοὺς Μορμόνους.

Γενικῶς εἰπεῖν, ὁ Μορμονισμὸς εἶναι μία ἐκλεκτικὴ θρησκεία, ἐλευθέρως ἀντλήσασα ἀπὸ πολλὰς πηγάς, ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμόν, τὸν πολυθεϊσμόν, τὸν πνευματισμὸν καὶ τὸν Χριστιανισμόν. Ἔχει, πρὸς τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, καὶ ἰδικόν του Βιβλίον, καλούμενον «Βιβλίον τοῦ Μορμονισμοῦ», τὸ ὁποῖον, λέγουν, ἔχει γραφῇ εἰς τὸ πρωτότυπον ἀπὸ τὸν Προφήτην των «Μορμόνον» εἰς Αἰγυπτιακὴν Ἱερογλυφικὴν γλῶσσαν. Τὸ «βιβλίον» τοῦτο εὑρίσκεται εἰς κάθε σχεδὸν δωμάτιον τῶν μεγάλων ξενοδοχείων τοῦ Salt Lake City, διὰ νὰ ἀναγινώσκεται ἀπὸ τοὺς ταξειδιώτας.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ
Ἐπίσκοπος Νύσσης

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

[*Ὅταν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, Κοσμήτωρ-Διευθυντὴς τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Μπρουκλάϊν, μᾶς ἀπέστειλε τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον του, δὲν εἶχεν ἀκόμη ληφθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Δημοτικῶν Νοσοκομείων Νέας Ὑόρκης διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἡ ἐντὸς τῶν Νοσοκομείων τούτων παροχὴ συμβουλῶν καὶ ἄλλαι ἐπεμβάσεις πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκυμοσύνης εἰς ὡ ρ ι σ μ έ ν α ς περιπτώσεις, καὶ δὴ ὅταν ἐκ ταύτης τίθεται εἰς κίνδυνον ἡ ὑγεία τῆς μελλούσης νὰ ἐγκυμονήσῃ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη προυκάλεσεν ἐντονωτάτην ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐπέτυχεν ὥστε οἱ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντες Ἰατροὶ καὶ Νοσοκόμοι νὰ μὴ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παρέχουν τοιαύτας συμβουλὰς καὶ ἐπεμβάσεις. Τὸ ζήτημα δὲν θεωρεῖται λῆξαν, ὑπάρχουν δὲ ἀνησυχητικαὶ ἐνδείξεις ὅτι παρόμοιαι ἀποφάσεις ἐνδέχεται νὰ ληφθοῦν καὶ διὰ Νοσοκομεῖα ἄλλων Πολιτειῶν.*]

Μαλθουσιανισμός. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας ἀνεπτύχθη ὡς μία κοινωνικοοικονομικὴ θεωρία. Κύριος ἱδρυτὴς τῆς θεωρίας ταύτης εἶναι ὁ Ἄγγλος ἱερεὺς καὶ οἰκονομολόγος Μάλθος (Thomas Robert Malthus). Ἀπὸ τὸ ὄνομά του ἡ θεωρία αὕτη εἶναι γνωστὴ ὡς «Μαλθουσιανισμός».

Ὁ Μάλθος, διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀναρχικὴν θεωρίαν ἄλλου οἰκονομολόγου, Ἄγγλου καὶ αὐτοῦ, τοῦ William Godwin, περὶ «ἀνακατανομῆς τοῦ πλούτου», πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πενομένων τάξεων, διετύπωσε τὴν ἀρχὴν ὅτι μόνον διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, διὰ τοῦ περιορισμοῦ δηλονότι τῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδαιμονήσῃ ἡ ἀνθρωπότης. Ὅταν μάλιστα ὁ Μάλθος ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ ἔτος 1798 τὴν οἰκονομολογικὴν μελέτην του "An essay on the principles of population, as it affects the future improvement of Society," τότε ἀνεστάτωσε κυριολεκτικῶς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας εἰς ἐξ συνεχεῖς ἐκδόσεις ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον τοῦτο.

Ὁ Μάλθος ἐστήριξε τὴν θεωρίαν του ἐπὶ τοῦ μαθηματικοῦ ὑπολογισμοῦ, ὅτι ἡ μὲν παραγωγὴ τῆς γῆς, εἰς ἀγαθὰ διατροφῆς καὶ συντηρήσεως, αὐξάνει κατ' ἀναλογίαν προοδευτικὴν 1, 2, 3, 4 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ πληθυσμὸς ὅμως τῆς γῆς αὐξάνει κατὰ πολὺ δυσανάλογον προοδευτικὴν ἀναλογίαν, ἤτοι 1, 2, 4, 8, 16, 32 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Παρεδέχετο λοιπὸν ὁ Μάλθος, ὅτι ἀπὸ τὴν δυσαναλογίαν αὐτὴν τῆς παραγωγῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς καὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ της, θὰ ἀντίκρυζεν ἡ ἀνθρωπότης τὸν ἀλληλοσπαραγμὸν τῶν λαῶν. Θὰ ἐπεκράτουν δὲ τότε οἱ ἰσχυρότεροι κατὰ τῶν ἀδυνάτων.

Πρὸς πρόληψιν λοιπὸν μιᾶς τοιαύτης παγκοσμίου καταστροφῆς, ἡ ὁποία θὰ εἶχεν οἰκονομικὴν καὶ μόνον αἰτίαν, προέτεινεν ὁ Μάλθος ὅπως καθιερωθῇ νομικὸς θεσμὸς περὶ ὀλιγομελῶν οἰκογενειῶν, ὑπὸ κρατικόν τινα ἔλεγχον. Ὡς ἐγγύησιν ἐπιτυχίας τῆς θεωρίας του ταύτης προέτεινε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ συνάπτεται γάμος μέχρις ὡρισμένου ὁρίου ἡλικίας, χωρὶς μὲ τοῦτο βέβαια νὰ ἀπέκλειε καὶ τὸν περιορισμὸν τῶν γεννήσεων διὰ τεχνικῶν τρόπων, καθὼς ἐθεωρεῖτο τότε μόνον ἡ ἔκτρωσις.

* * *

Τὰ γεγονότα ὅμως τῆς παραγωγικῆς ἀναπτύξεως ἀπέδειξαν ἀσύστατον τὸν Μαλθουσιανισμόν. Μόνον εἰς τὴν πατρίδα του ἡ παραγωγὴ ἔχει φθάσει ἕκτοτε ἀπὸ τὰ δύο πέμπτα ποὺ ὑπελογίζετο κατὰ τὴν ἐποχήν του, εἰς τὰ τέσσαρα πέμπτα. Ἂν δὲ σήμερον ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς ἔφθασε τὰ 2.237.000.000, μένουν ἐν τούτοις ἀκαλλιέργητα εἰσέτι τὰ ἑπτὰ ὄγδοα τοῦ ἐδάφους της. Ἡ Ἀμερικὴ π. χ. ἔχει σήμερον πληθυσμὸν περίπου 170.000.000.. Ἡ ἔκτασίς της ὑπολογίζεται εἰς 3.000.000 τετραγωνικὰ μίλια. Πόσα ἆρά γε ἑκατομμύρια πληθυσμοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ διαθρέψῃ εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτὴν ἔκτασίν της; Ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας σήμερον καὶ μὲ τὰς ἄλλας παραγωγικὰς μεθόδους καλλιεργείας, εἶναι δυνατὸν νὰ διαθρέψῃ ἡ γῆ πολλὰ εἰσέτι δισεκατομμύρια. Ἐκτάσεις χιονοσκεπεῖς μέχρι σήμερον, καὶ ἀπέραντοι ἔρημοι ἀμμώδεις, καθίστανται καλλιεργήσιμοι. Διὰ πολλὰς λοιπὸν χιλιάδας ἐτῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ προβάλῃ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὁ κίνδυνος, καθὼς τὸν ἐφαντάσθη ὁ Μάλθος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποδείξῃ τὸν ἔλεγχον τῆς τεκνογονίας, τάχα πρὸς πρόληψίν του.

* * *

Νεο-Μαλθουσιανισμός. Καὶ αὐτὴ μὲν εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἐλέγχου τῆς τεκνογονίας. Ἀπὸ τὸ ἔτος ὅμως 1940 κυρίως, ἤρχισε νὰ διαδίδεται καὶ νὰ ἐφαρμόζεται ὁ ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας, δι' ἄλλους πλέον λόγους. Πρόκειται περὶ «Νεο-Μαλθουσιανισμοῦ». Κατ' αὐτόν, τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς συγχρόνου ζωῆς δὲν εὐνοοῦν τάχα τὴν ἀπόκτησιν τέκνων. Οἱ σύζυγοι προτιμοῦν τὴν ἀτεκνίαν, ἐπιδιώκουν δηλαδὴ νὰ μένουν ἄτεκνοι, καὶ χρησιμοποιοῦν πρὸς τοῦτο διάφορα χημικὰ μέσα πρὸς πρόληψιν, καθὼς καὶ ἄλλα τεχνικά, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀνθρωποκτόνον ἔκτρωσιν.

Φρονοῦν τὰ πλεῖστα τῶν συγχρόνων ἐγγάμων ζευγῶν, ὅτι ἡ ἀπόκτησις τέκνων ἐπιβάλλει εἰς μὲν τὴν γυναῖκα περιορισμὸν εἰς τὸν οἶκόν της, χάριν τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων της, εἰς δὲ τὸν ἄνδρα πλειοτέρους κόπους προσπαθείας, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς

τὰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας, αἱ ὁποῖαι προσαυξάνουν μὲ τὴν ἑκάστοτε γέννησιν τέκνου. Τὸ πνεῦμα λοιπὸν τῆς συγχρόνου συζυγίας δὲν ἀνέχεται περιορισμὸν τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Προτιμοῦν διὰ τοῦτο οἱ σημερινοὶ σύζυγοι νὰ εἶναι ἐλεύθεροι, νὰ ἀπολαμβάνουν καθὼς αὐτοὶ θέλουν τὴν συζυγίαν των, νὰ ἠμποροῦν νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ὑλικὰ μέσα μιᾶς ἀνέσεως καὶ ἀμεριμνησίας, νὰ εἶναι εἰς οἰκονομικὴν θέσιν νὰ ἀλλάζουν κάθε χρόνο τὸ αὐτοκίνητόν των, πρὸς ἐπίδειξιν, καὶ νὰ ἐπιδίδωνται ἀμέριμνοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις χορῶν καὶ διασκεδάσεων, παρὰ νὰ καθίστανται δοῦλοι ἀνεπιθυμήτων τέκνων.

Θεωρεῖται λοιπόν, δυστυχῶς, σήμερον καθῆκον φρονήσεως διὰ τὰς ἐγγάμους γυναῖκας νὰ προλαμβάνουν δι' ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέσων τὴν σύλληψιν. Ἀνεπτύχθη δ' ἐκ τούτου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὁλόκληρος βιομηχανία «προφυλακτικῶν κατὰ τῆς ἐγκυμοσύνης», τὰ ὁποῖα καὶ πωλοῦνται ἐλευθέρως εἰς ὅλας τὰς Πολιτείας, πλὴν δύο, τοῦ Massachusetts καὶ τοῦ Connecticut. Καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς καὶ αὐτὴν τὴν σπατάλην ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα δαπανῶνται διὰ τὴν προμήθειαν τῶν προφυλακτικῶν τούτων εἰδῶν, θλίβεται ἀναλογιζόμενος ὅτι συστηματικῶς καὶ νομίμως καταστρέφεται τόσον ἡ φυσικὴ ὅσον καὶ ἡ ἠθικὴ ἔννοια καὶ ἡ σκοπιμότης τοῦ γάμου. Πεντακόσια καὶ πλέον ἑκατομμύρια εἰσπράττει κατ' ἔτος ἡ ἀγορὰ ἀπὸ τὴν πώλησιν προφυλακτικῶν κατὰ τῆς τεκνογονίας. Χίλιαι περίπου εἰδικαὶ Κλινικαὶ (Birth Control Clinics) λειτουργοῦν ἐπίσης ἀνὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἡ American Medical Association ὑπελόγισεν ὅτι ἐντὸς τῶν τελευταίων ἐτῶν αἱ ἐκτρώσεις ἀπὸ 20% ηὐξήθησαν εἰς 40%. Ἐξ αὐτῶν 30% ἦσαν ἐγκληματικαὶ ἐκτρώσεις κατακρινόμεναι ὡς ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονία, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀσυνειδησίαν ἐκτελοῦν νεαραὶ σύζυγοι, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν τιμίαν μητρότητα.

Προδήλως ταῦτα πάντα ἐμφανίζουν τρομακτικὴν τὴν ἔκτασιν τῆς κοινωνικῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, ἡ ὁποία τείνει νὰ καταστῇ νόμος τοῦ συγχρόνου βίου, νόμος βάσει τοῦ ὁποίου ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἐμφανίζεται ὡς κακογραφία λογικοῦ ὄντος. Τὸ ποσοστὸν τῶν γεννήσεων ἀπὸ 34 τοῖς χιλίοις, παρουσιάζεται τὸ 1956 εἰς 24.9, κατὰ δὲ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τοῦ 1957 εἰς 24.2. Τοιουτοτρόπως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐγεννήθησαν 4.168.000 παιδιὰ κατὰ τὸ 1956, ἀντὶ τῶν 7.000.000 ποὺ ὑπελογίζετο εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν. Κατὰ δὲ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τοῦ 1957 ἐγεννήθησαν 2.036.000 παιδιά. Κατ' ἀναλογίαν λοιπὸν αἱ γεννήσεις ἠλαττώθησαν κατὰ τὸ ἑξάμηνον τοῦτο διάστημα τοῦ 1957 κατὰ 96.000. Ἂς σημειωθῇ ἐνταῦθα καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὸ 1956 ἐτελέσθησαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 1.569.000 γάμοι, κατὰ τὸ ἔτος δὲ τοῦτο ἐπραγματοποιήθησαν 377.000 διαζύγια. (Statistical abstract of United States Census Bureau.)

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩΣ

Ἀνεγράφη εἰς τὸν Τύπον, ὅτι μελετᾶται, διὰ τὴν Ἄνοιξιν τοῦ 1961, ὁ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἑορτασμὸς τῆς Χιλιετηρίδος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς πρώτης αὐτοῦ Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Ὡς γνωστόν, ἡ ἱστορία τοῦ Μοναχισμοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἄρχεται κυρίως ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 7ου μ.Χ. αἰῶνος, ὁπότε, μετὰ τὴν κατάκτησιν ὑπὸ ἀλλοφύλων τῆς Συρίας, τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Αἰγύπτου, τῶν καὶ πρώτων ἑστιῶν τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀνεζητήθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν καὶ ἡσυχαστῶν νέα καταφύγια, οἱ πρῶτοι δὲ τούτων ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς καλύβας τῆς Χερσονήσου τοῦ Ἄθω, καὶ συνέπηξαν ἕνωσιν δι' ἐπικοινωνίαν καὶ ἐπίλυσιν τῶν βιοτικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτῶν προβλημάτων. Περὶ τὸ 950 μ.Χ., ἐμφανίζεται ἡ ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ ἀσκητοῦ καὶ ὁσίου Ἀθανασίου, καὶ διαμορφοῦται ἡ πρωτόγονος διοικητικὴ ὀργάνωσις τῶν μοναχικῶν αὐτῶν συνοικισμῶν εἰς μοναχικὴν Κοινότητα μὲ αὐστηρὸν Τυπικόν. Ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, μὲ τὴν ὑλικὴν συνδρομὴν τοῦ μετέπειτα Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρου Φωκᾶ, ἔκτισε, κατὰ τὸ 961, μίαν πτέρυγα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, καὶ περὶ τὸ 970 συνέταξε καὶ τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγίστης Λαύρας, τὸ ὁποῖον ἐφήρμοζον ἔπειτα καὶ αἱ μετ' αὐτὴν ἱδρυθεῖσαι Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Τὸ πρόγραμμα τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἑορτασμοῦ, ὅστις θὰ διαρκέσῃ ἓξ ἑβδομάδας, θὰ μελετηθῇ λεπτομερῶς ὑπὸ τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τῆς Εἰκοσαμελοῦς Συνάξεως Ἀντιπροσώπων τῶν εἴκοσι κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν, τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας, καὶ ἐν τέλει θὰ ὑποβληθῇ πρὸς μελέτην, συμπλήρωσιν καὶ ἐπικύρωσιν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνέκαθεν ἡ Ἀνωτάτη Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω. Ὁ ἑορτασμὸς αὐτὸς θὰ εἶναι μία ὑποβλητικὴ καὶ παραστατικὴ ἀναβίωσις τοῦ Βυζαντινοῦ μυστικισμοῦ καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς Βυζαντινῆς τελετουργίας, μὲ ποικίλας θρησκευτικάς, ἱεροτελεστικὰς καὶ πνευματικὰς συγκεντρώσεις καὶ διαλέξεις, καὶ μὲ εἰδικὰς ἐκθέσεις τῶν ἀμυθήτου ἱστορικῆς, θρησκευτικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξίας Βυζαντινῶν κειμηλίων καὶ θησαυρῶν. Ἡ «Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ», τὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας», ὅπως λίαν ἐπιτυχῶς χαρακτηρίζεται τὸ Ἅγιον Ὄρος, θὰ ἴδῃ νέαν ἄνθησιν, ἡ ὁποία εὐχόμεθα νὰ μὴ εἶναι παροδική, ἀλλὰ νὰ φέρῃ καὶ ἀνάλογον καρποφορίαν καὶ ἐπάνδρωσιν καὶ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειαν ἐπιβιώσεως τοῦ μοναδικοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθοδόξου Θεσμοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἔχει ἀνάγκην νέων κτιρίων διὰ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Ἀρρένων καὶ Σχολεῖον: St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.

AN EXPLANATION OF A COURSE OF STUDY FOR THE GREEK-AMERICAN ELEMENTARY SCHOOLS

By PHILIP D. EMMANUEL, Director
Department of Education and Greek Letters
of the Greek Archdiocese of America

[*"The Orthodox Observer" is printing as a separate article the Introduction to a "Course of Study Prescribed for the Greek-American Elementary Schools" by Dr. Philip D. Emmanuel, which already has been published as a booklet of the Department of Education and Greek Letters of the Greek Archdiocese.*

Summarized herein in concise form are the outlines and justifications of the need for a program of elementary education for our Greek-American children, which will be of great interest to every Greek Orthodox who is interested in having our future generations in the United States grow up as good American citizens, proud of their religion and Hellenic heritage.]

A. The Greek Archdiocese and Greek Education

The Greek education of the American citizens of Greek descent is one of the most essential sides of the whole mission of the Greek Archdiocese of America.

Indeed, from the first moment of its establishment here, the Greek Archdiocese has been projected as the main bearer, in this country, not only of the truths of the Greek Orthodox Church but also of those values which give the Greek culture its content and special character.

The broad interpretation that the Greek Archdiocese makes of its mission is inspired by:

1. The tradition and the character of the Greek Orthodox Church.

2. Complete faith in the cultural power of Greek education.

3. The correct appreciation of the spiritual and cultural needs of the American citizens of Greek descent, as well as their obligations towards the American society and country.

4. The historical and emotional ties of the American citizens of Greek descent with Greece, and the common nature of the cultural trends and interests of the peoples of both America and Greece.

B. The Meaning of Greek Education

The study of the principles and facts which determine the spiritual and especially the educational mission of the Greek Archdiocese indicates that the Greek education of the American citizens of Greek descent is not and should not be conceived as an independent and complete educational enterprise. This education is and should be conceived as a special and complementary side of the education that the American society provides by its comprehensive system of education to all the citizens of the country.

In accordance with this principle, the Greek school of the Greek Community, the educational institutions of the Greek Archdiocese, and generally all the cultural institutions of the organized American Hellenism are centers of a specific education. Their aim is to reinforce and supplement the education provided by the corresponding educational centers and institutions of the country by means of a systematic cultivation and teaching of as many features of the Greek culture as possible.

C. Fundamental Objectives of Greek Education

In accordance with the above stated point of view with respect to the meaning and nature of Greek education, its fundamental objectives are, in a general way, the following:

1. To give the American citizen of Greek descent the opportunity to complete the systematic education that the American society gives him, and in this way, to make him able to participate in this society more consciously and more creatively.

2. To enable him to grasp the true content and form of the Greek Orthodox faith and to take part actively in the spiritual, cultural, and social life of his correligionists of Greek descent, in this country.

3. To enable him to appreciate the spiritual, moral, intellectual and aesthetic values which characterize Greek civilization and to live, in this way, the life which suits a well-developed personality.

4. To induce him to participate gladly and creatively in every endeavor which aims at the exchange of cultural experience between Greece and America.

D. Main Characteristics of the Personality of the American Citizen of Greek Descent

These fundamental objectives, put to practice methodically, result in the development of some special traits in the total personality of the American citizen of Greek descent.

These traits are the following:

1. The American citizen of Greek descent knows the content and the form of the Greek Orthodox faith and

adjusts his spiritual life in accordance with its precepts and rules.

2. He knows sufficiently well the main periods of the Greek history and appreciates objectively the chief characteristics of the Greek civilization.

3. He knows the history of the Greek-American group, participates actively and creatively in the life of the Greek Community, which he considers a social institution useful for the promotion of the objectives of the Church, as well as of Greek education and for the preservation of Greek tradition.

4. He is interested in the life of Modern Greece, and as a citizen of the United States of America he participates actively in every endeavor for the promotion of her problems as a society and as a free country.

5. As an individual, he knows and uses the Modern Greek language as a second language. He appreciates and promotes Greek art, music, dance, song, theater, classical, Byzantine, modern Greek art. He comes into contact with his relatives in Greece and feels the need to visit the "old country" often. As a head of family he maintains the Greek traditions and forms of recreation in his home.

6. Thanks to these additional traits, he distinguishes himself among his countrymen as an excellent citizen of this country.

E. Basic Greek Education and Its Objectives

Many factors are involved in the successful fulfillment of the general objectives of Greek education, or rather in the systematic development of traits which are characteristic of the personality of the American citizen of Greek descent. Among these factors, the systematic Greek education, as a complementary form of American education, is the most important and most decisive one.

It should be pointed here that the term "systematic Greek education" should not be conceived as including only the Greek education which is provided by the Greek afternoon school, the Greek Department of the Greek-American day school or by other types of schools which are concerned with the education of early childhood. This term also includes the total of educational and cultural activities and experiences with which are charged successively many types of school organically articulated. These types of school start with the kindergarten to reach the higher centers and institutions which are concerned with adult education within the frame of family, church, community and the Greek Orthodox group in its entirety.

Every one of the types of schools and institutions pursues that part of the general objectives of Greek education which corresponds to its possibilities, and to the age and mental development of the students which attend it.

In accordance with these observations, the basic Greek education in the six-year afternoon school of the community and the corresponding Greek department of the Greek-American day school, is charged with the responsibility to give the pupils the foundations of Greek education, those rudiments which, though limited and insufficient, constitute nevertheless the ground work for the higher types of schools in which the cultivation, development and consolidation of the desirable characteristics of the personality of the American citizen of Greek descent will be achieved. These considerations are the safest guide in stating the objectives of the basic Greek education, as well as in determining and selecting all those courses of study and special means which will achieve these objectives.

F. Special Objectives of Basic Greek Education

In accordance with these principles and views, the special objectives of basic Greek education are stated as follows:

1. To develop all those attitudes and habits which constitute the essential presupposition for the more extensive and systematic Greek education which is to be provided by higher types of school.

2. To provide the basic and simple knowledge which will constitute the nucleus for the deeper understanding of the content and form of the Greek-Orthodox faith, as well as for the positive appreciation of the chief traits of the Greek culture.

3. To teach the rudiments of the Modern Greek language, as a second language, useful for the development and enrichment of the child's personal experience, as well as for his preparation to participate, with time, in the distinctive life of the group of American citizens of Greek descent.

It is evident that in accordance with these objectives this first six-year cycle of Greek education not only stays close to the general objectives of the elementary education of this country, but also reinforces them positively. Thus, this basic Greek education, which is provided by the types of school previously mentioned, must always aim at the following fundamental objectives and serve them systematically as well as scrupulously and creatively:

1. Respect for the bodily and mental health of the child.

2. Development of all these attitudes and skills which will enable the child to become an excellent citizen of this country, a citizen who is able to understand his social environment and to participate gladly and creatively in every endeavor for its improvement in accordance with the fundamental principles of democracy and freedom on which the Constitution is based.

The better these objectives are understood the more will the importance of Greek education be realized. Indeed, the citizen who observes the teachings of his Church, understands and appreciates great cultures such as the Greek one and is able to use a second language, cannot but become an excellent citizen, the type of citizen that the education of this country is seeking to form.

An Introduction to the National Council of Churches of Christ in the United States --- I

By CHARILAUS G. RAPHAEL

[*This description of The National Council of Churches, which is being presented in two installments in "The Orthodox Observer," was delivered as an address by Mr. Raphael at the Fourteenth Ecclesiastical Congress of the Greek Orthodox Church in America at Salt Lake City, Utah, last July.*

As a member of the General Board of the National Council of Churches, and as a representative of the Greek Archdiocese and of the late Archbishop Michael at many church conferences and committees, Mr. Raphael, perhaps more than any other Greek-American layman in the United States, has been responsible for the active cooperation which exists between the Greek Orthodox Church and the National and World Council of Churches, of which our Church is a participating member.

"The Orthodox Observer" is reprinting Mr. Raphael's address, which aroused great interest at the Fourteenth Ecclesiastical Congress, in order to better acquaint the Greek Orthodox of America with the work of The National Council of Churches and the importance of the increasing cooperation of our Church with its activities.]

PRIOR to 1950 there was an association known as The Federal Council of Churches of Christ in America, which comprised several organizations doing organizational and educational church work. Some of these organizations were the Foreign Missions Conference of North America, the Home Missions Council of North America, the International Council of Religious Education, the Missionary on Education Movement of the United States and Canada, the National Protestant Council on Higher Education, the United Council of Church Women and the United Stewardship Council. However, there was still a division among the various denominations of the Protestant section of America. There was no agency through which the church could have its voice heard — be it on matters religious, political, social or economic. Instead of one tongue, there were many tongues and much of the voice was lost in the wilderness.

The National Council of Churches was one step forward in achieving unity. It was felt, therefore, by the leaders of the Protestant Churches that there should be an ecumenical Christianity and a single agency through which the church might be able to have its position known. As a result, a conference of church leaders together with the leaders of the Federal Council, was held in Cleveland in November of 1950, at which "The National Council of Churches of Christ in U.S.A." was inaugurated. The National Council thus succeeded the Federal Council of Churches. Gradually, the Council took in additional communions so that today it comprises thirty denominations representing over thirty-six million members. The Council is not a church or a superchurch. It is rather an agency through which all member churches cooperate in carrying out such programs as are adopted by the Council from time to time. There is no interference either in the doctrine or in the practice of the several denominations. The Council does not mean church union. It merely means church cooperation. The Council does not set up any new authority over any church; complete independence is reserved by each communion. Indeed no communion needs carry out any programs adopted by the Council nor does it need to abide with any pronouncements made in its name. The Council is wholly under the direction of the member denominations through their representatives.

The Council operates through a General Assembly which is the legislative body, and a General Board of Directors which acts for the Assembly in the interim. The Assembly meets every three years while the Board meets three times a year. Membership in the National Council is open to autonomous church bodies which possess a history of permanency, that have an established order of government, of ministry, and acknowledges Jesus Christ as Divine Lord and Saviour. The Greek Orthodox Church is a full member of the Council. Other Orthodox Churches are also members. The Roman Catholic Church is the only important Church body that is not a member. The Constitution and by-laws carefully define the relationship of the member communions and also the procedures under which they would cooperate. The representation is based on the proportionate system, allowing two delegates to the Assembly on each one hundred thousand members. Thus on a million Greek Orthodox members we have twenty representatives in the Assembly. There are at present in the Assembly 694 members, 443 of whom are clergymen and the balance of 251 laymen. With respect to the General Board, we have at present 256 members appointed by the various communions. Again, on the basis of proportionate representation, there is one

director for every two hundred and fifty thousand members. On this basis, the Greek church has four members on the Board. Of the two hundred and fifty-six directors, one hundred and sixty-six are members of the clergy while ninety are members of the lay.

In the maze of its machinery, the National Council of Churches is an organization of "wheels within wheels." If you would take a look at its organization chart, you will see that its interlocking activities involve units variously designated as divisions, central departments, general departments, commissions, offices — all these units totaling not less than seventy.

Here, then, we have an organization representing some thirty-six million church members, with a Secretariat of over seven hundred persons and an annual budget of over fifteen million dollars. What could this huge organization, scattered as it is in the various buildings on Fourth Avenue in New York City, be doing? If you would look at the record you will see what a brilliant saga this huge cooperative effort of the churches is. All these denominations including some nine hundred local councils, concentrate in a single agency their combined resources in money and personnel in behalf of the religious, social and economic needs of persons at home and abroad without distinction as to color, race or religion.

A mere recital of some of the activities of the Council during this past triennium shows the depth and breadth of its work. Its activities among others include the preparation of program resources for use by denominations in their work of curriculum planning and for those taking leadership in local churches; the provisional materials for use by pastors and members of their churches in connection with some twenty emphases and observances; numerous conventions such as those for Sunday School superintendents and teachers; numerous types of training schools for leaders in special fields of church life; representations to government when the operations of the church are unnecessarily hampered; maintenance of fellowship with leaders of other faith groups; programs of relief and reconstruction carried on by the Church World Service which last year alone helped to distribute some ninety-eight million pounds of supplies, valued at fourteen million dollars, for meeting human needs all over the world.

I might also refer to some new developments such as the Social Welfare Assembly through which church leaders in various phases of social welfare came together for the first time in history for the purpose of exploring needed lines of service; for it should be noted that the church conceives as part of its mission to concern itself with anything which affects the well being of humanity. Consequently, developments in the social as well as the economic and political order fall within its program of activity. While the National Council does not presume to seek to influence legislation, it does seek to state its position on moral issues. This takes expression through appearances before government bodies and through pronouncements arrived after most careful and exhaustive consideration of the elements involved in a particular issue. The expressed views of the Council have generally been respected. In addition to these pronouncements the Board adopts resolutions and these, too, make strong impact on strategic spots. They touch on questions as varied as the desecration of Greek churches in Turkey, federal subsidy for public schools, the emergency relief appeal for Hungarian refugees, the television cancellation of the Martin-Luther film in Chicago and many others too numerous to relate here.

I would particularly call your attention to actions taken with regard to such subjects which are of particular interest and concern to us: expressing protest and sympathy concerning the destruction of Greek churches in Turkey; expressing concern to the proper government officials at reported pressures; registering objections to the removal of the Ecumenical Patriarchate from Constantinople; calling attention to the situation in Cyprus, and many others.

With regard to the pronouncements, various program units of the Council during this past triennium have been examining the principles, policies and assumptions which underly their varied program operations and services. The nature of their studies and the statements have covered such objects as theological and ecclesiastical convictions and suppositions, sociological data, principles of program and policies as to method of approach. A mere recital of the titles of some of these basic studies will give you an idea of the extent of the field covered — "Christian Attitudes Toward Africa," "Christian Principles and Assumptions of Economic Life," "Pronouncements on Indian Affairs," "Advisory Policy Statements on Religious Broadcasting," and many others.

The general public is probably familiar with statements of the Council urging the Churches of America to impress the United States Department of Agriculture with the desirability of releasing surplus food for need overseas under Public Law 480 and also urging liberalization of the immigration laws to enable the United States to accept a fair share of refugees.

(To be continued in the next issue)

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ἀναμένουν τὴν ἐγγραφὴν τῶν παιδιῶν μας. Ἐγγράψατέ τα ἐγκαίρως εἰς τὰ Ἑλληνο-Ἀμερικανικά μας Σχολεῖα, Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινά.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης Κου ΙΑΚΩΒΟΥ

Ε΄. (τελευταῖον)

ΠΟΙΟΣ ΛΟΙΠΟΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ;

Τὸν ἀνωτέρω τύπον τοῦ ἀνωτέρου, τοῦ ἐξιδανικευ-
μένου ἀνθρώπου, τοῦ ἐξουσιαζομένου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ οὐδενὸς ἄλλου, τοῦ ἁγίου, τοῦ δικαίου, τοῦ
σοφοῦ, τοῦ θείου, αὐτὸν τὸν τύπον μᾶς προβάλλει ἡ
Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ἀνθρωπολογία πρὸς μελέ-
τὴν, ἀνάλυσιν, μίμησιν καὶ κάτι περισσότερον: πρὸς
ἕνωσιν.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀνθρω-
πολογίας δὲν εἶναι μία ἁπλῶς, ἔστω καὶ τελειοτέρα
ζωϊκὴ μορφή, ἀλλ' ἡ μοναδική, κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ,
μορφή, ἡ ὁποία ἔχει νόησιν, ἐλευθερίαν ἢ αὐτεξού-
σιον κρίσιν, καὶ ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν συνείδησιν.

Ὡς τοιοῦτον δὲ καὶ τὸν μελετᾷ: ὡς πνευματικὴν
καὶ ἠθικὴν δηλαδὴ προσωπικότητα καὶ ὄχι ἁπλῶς,
ὡς ζωϊκὴν μορφήν.

Ἐνδιαφέρεται οὐχ ἧττον ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανι-
κὴ ἀνθρωπολογία καὶ δι' ὅσα ἐνδιαφέρεται κατὰ
πρῶτον καὶ κύριον λόγον ἡ φυσιολογικὴ καὶ βιολο-
γικὴ ἀνθρωπολογία, ἀλλ' ὄχι μὲ ἀποκλειστικῶς ὀρθο-
λογιστικὰ ἢ μεμονωμένα κριτήρια. Ἐνδιαφέρεται λό-
γου χάριν διὰ τὸν σκελετόν, διὰ τὸ κρανίον, διὰ τὸ
σῶμα, διὰ τὸν πολιτισμόν, διὰ τὴν τέχνην, διὰ τὰ
ἤθη, διὰ τὰ πορίσματα τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογί-
ας, μυθολογίας καὶ ἠθικολογίας, ἀλλ' ὄχι ἐπιπολαί-
ως. Ἐγκύπτει εἰς αὐτὰ μετ' ἐπιστημονικότητος, ἐμ-
βαθύνσεως καὶ ἀντικειμενικότητος. Δὲν καταδικάζει
καμμίαν ἀνθρωπολογικὴν ἔρευναν. Οὔτε τὰ συμπε-
ράσματά της. Τὰ παρακολουθεῖ, τὰ μελετᾷ, τὰ συγ-
κρίνει, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον δὲν εἶδε νὰ ἀνα-
τρέπωνται τὰ δεδομένα της οὔτε ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῆς
ἐξελίξεως οὔτε ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῆς ἀπομυθοποι-
ήσεως.

Ἡ ἁγιογραφικὴ ἀνθρωπολογία δὲν ὑπεκατεστάθη
ἀκόμη ἀπὸ καμμίαν ἐπιστημονικωτέραν ἢ πειστικω-
τέραν ἀνθρωπολογίαν, τὸ δὲ ἐνδιαφέρον της περὶ
τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν πορείαν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ
ἀνθρώπου παραμένει μοναδικόν. Οὔτε ὁ Φροϋδισμὸς
οὔτε ἡ νεωτέρα ψυχανάλυσις ἐνδιεφέρθησαν πράγ-
ματι διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἐμελέτησαν καὶ μελετοῦν
ὡρισμένα μόνα φαινόμενα ψυχικῶν ἢ ψυχοπαθολογι-
κῶν ἐκδηλώσεων.

Τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὠνόμασε τὸ δεινότερον τῶν ὄν-
των, ἡ ἀρχαία κλασσική μας φιλολογία. Τὸν ὠνόμα-
σεν αἴνιγμα–σφίγγα ἡ Αἰγυπτιακὴ διανόησις. Τὸν
ὠνόμασεν «αὐτὸ τὸ ἄγνωστον» ὁ Ἀλέξις Καρέλλ εἰς
τὸ γνωστόν ἔργον του. Καὶ μόνον ὁ Θεὸς τὸν ὠνόμα-
σεν υἱόν Του. Καὶ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, Βασιλέα τῆς
κτίσεως. Καὶ μόνον ὁ Χριστός, φίλον Του. Ὡς τοιοῦ-
τον τὸν διαπτύσσει ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ἀνθρω-
πολογία. Καὶ ὡς τοιοῦτον προσεπάθησα νὰ τὸν πα-
ρουσιάσω ἀνοίγοντας τὸ τρίπτυχον τῆς εἰκόνος του:
τὴν πτυχήν, ποὺ τὸν δεικνύει «κατ' εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ,
τὴν πτυχὴν ποὺ τὸν παρουσιάζει «καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ
Δημιουργοῦ του καὶ τὴν πτυχήν, ὅπου ἐμφανίζεται ὡς
τὸ τελειότερον κτίσμα «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους»,
ὀλίγον μόνον κατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

ΜΙΑ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ 1671

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 284)

ίε πὼς στὴν Ἐνετία ὑπῆρχε τότε αὐστηρὴ λογοκρι-
σία τῆς Ρώμης, ποὺ ἀκόμη καὶ σὲ δικά μας ἐκκλησια-
στικὰ βιβλία ἔκανε ἀλλοιώσεις σύμφωνα μὲ τὰ συμ-
φέροντά της.

Οἱ Μωαμεθανοί, μοιρολάτραι καὶ προληπτικοὶ
τότε ὅπως ἦσαν, ἀφῆκαν τὴν φαντασία τους νὰ ὀρ-
γιάσῃ γύρω ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Παναγιώτου. Εἶ-
ταν πὼς ἦταν ἀστρολόγος καὶ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις
του στὸ στερέωμα διάβαζε τί ἔμελλε νὰ συμβῇ. Στοὺς
ἁπλοϊκοὺς κάποτε πολλὰ πράγματα μεγαλοποιοῦν-
ται καὶ παίρνουν θέσι προφητική. Ὁ ἱστορικὸς Ὑψη-
λάντης ἀναφέρει, ὅτι προέβλεψε τὸ τέλος του καὶ μά-
λιστα μίλησε στὸν σουλτάνο γι' αὐτό. Τέτοιες περι-
πτώσεις βέβαια ὑπάρχουν πολλές, ποὺ ἔχουν τὴν δική
τους ἑρμηνεία. Ἄλλο ὅμως αὐτὸ καὶ ἄλλο προφη-
τεῖες μὲ τὰ ἄστρα. Ἀκόμη καὶ τὲς οἰκογενειακές του
τραγωδίες ἠμπόρεσε νὰ τὲς προΐδῃ ὁ Παναγιώτης.
Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ προκύπτει, ὅτι εἶχε μεγάλη ἱκανότητα
καὶ κρίσι πολὺ εὐαίσθητη στὸ νὰ βγάζῃ συμπερά-
σματα μὲ συνέπεια καὶ εὐστοχία λογική. Πεπειραμέ-
νος καὶ εὔστροφος, μὲ ξεχειλισμένο τὸ δαιμόνιο τῆς
φυλῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρχόταν, μὲ γενναιότητα καὶ
θάρρος εὕρισκε μέσα στὸν τετραγωνικὸ ὑπολογισμό
του τὴν λύσι σὲ πολλὲς δύσκολες περιπτώσεις καὶ ἐπε-
τύγχανε στὸ νὰ πῇ τί θὰ προκύψῃ. Αὐτὸ ἀνέβαζε δι-
αρκῶς τὴν φήμη του στὸ στράτευμα καὶ τοὺς κυβερ-
νήτας.

Στὴν Ἐκκλησία μας φάνηκε χρήσιμος. Πολλὲς
κρυφὲς ὑπηρεσίες θὰ προσέφερε στὸ γένος. Ὁ σουλ-
τάνος, ἐκτελῶν τὴν τελευταία ἐπιθυμία τοῦ πιστοῦ αὐ-
τοῦ συνεργάτου, τὸν στέλνει στὴν Πόλι ὅταν πέθανε,
μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κηδευθῇ μὲ μεγαλοπρέπεια. Καὶ
ἀφοῦ μὲ πομπὴ καὶ τιμὲς κηδεύθηκε, τάφηκε στὸ
μνῆμα ποὺ εἶχε προετοιμάσει ὁ ἴδιος στὴν μυροβόλο
Χάλκη, ποὺ τὴν μεθᾷ τὸ καραμπάσι καὶ τὴν νανουρί-
ζει τὸ γαλανὸ κῦμα. Ἔτσι τελειώνει ἡ ἱστορία ἑνὸς
ραγιᾶ τῆς βασανισμένης ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ, ποὺ προσωπικότητες ὡσὰν τοῦ Παναγιώτου
βοήθησαν τὸ πέρασμά του νὰ γίνῃ λιγώτερο πονε-
μένο, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἀνέτειλε ἡ
ἐλευθερία «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων
τὰ ἱερά». Ἡ ψιλὴ βροχούλα τὸ Φθινόπωρο ἔρχεται
μελαγχολικὰ ἐπάνω στὸν τάφο του νὰ τοῦ πῇ τὴν
ἴδια ἐπωδό! . . . Ὁ Παναγιώτης ἐκεῖ κοιμᾶται.

† Ὁ Τροπαίου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣ

The Guide for the Christian of the Greek Orthodox Church in America ---VI

By His Eminence ARCHBISHOP MICHAEL

[The first five installments of this treatise, which was written especially for "The Orthodox Observer" by the late Archbishop Michael, and which was translated into English by Mrs. Artemis Emmanuel of the Faculty of St. Basil's Academy, consisted of the Introduction, followed by the Holy Clergy and Vestments, and the Seven Sacraments. "Memorial Services" are discussed in this issue.]

MEMORIAL SERVICES

IT IS a dogmatic precept of the Orthodox Church that we should pray for our deceased and that holy memorial services should be performed for them.

The Church believes that the All-kind God listens to our prayers for the living as well as for the deceased; for those who belong to the Church on earth as well as for those who belong to that which reigns in heaven.

In no way should memorial services for our dead parents, brothers, relatives, friends and acquaintances be neglected. They are necessary for the souls of our deceased pious Christians.

Only God knows which of the Christians died without having repented and which died after they had repented; which died charged with a mortal sin against the Holy Spirit and which died charged with venial sins. Because of this we, the living, have the obligation of performing memorial services and of praying for all deceased alike.

In accordance with the teachings of the Orthodox Church, it is our duty to perform memorial services three, nine, and forty days, and one year after the death of a parent or relative. The memorial service on the third day is performed in remembrance of the resurrection of the Saviour three days after His death. Also, this service expresses our belief that the deceased for whom the service is performed will be resurrected. The memorial service on the ninth day is performed in remembrance of the nine angelic orders, and in order to express our inner belief and prayer that the soul of the deceased will join these nine spiritual angelic orders. The memorial service on the fortieth day is performed in accordance with the old form of mourning observed by the Israelites for forty days after the death of Moses.

We also perform a yearly memorial service on the anniversary of the death of the deceased. For us Christians, this day is the anniversary of the day when the deceased entered the true, the full and perfect life. Just as we thank God on our bodily birthday and pray that He provide us with health, enlightenment, and guidance, with which to go through the struggle for the rest of our life in peace and repentance, in the same way, on the day of the spiritual birthday of the deceased for whom the memorial service is performed, we pray that God forgive his sins, voluntary and involuntary alike.

At the memorial services, a tray with *Kollyva* is placed in the center of the church. The "Kollyva" is boiled wheat, which symbolizes the resurrection of the dead. It refers to the passage from the First Epistle of St. Paul to the Corinthians, which says: "Thou fool, that which thou sowest is not quickened, except it die: And that which thou sowest not that body shall be, but bare grain, it may chance of wheat, or of some other grain." (15:36-37).

At this point we should deal with a question of the greatest concern. This is the subject of the soul after death, after its separation from the body in which it lived on earth. What does our Holy Church teach with respect to this vital matter? What we know on this point is derived from the great fathers and teachers of our Church, St. Basil the Great, St. John Chrysostom, St. Gregory of Nyssa, and most of all St. John of Damascus. These fathers, enlightened by the Holy Spirit, have shaped and presented to us the holy tradition of the soul after death.

In accordance with the teachings of these Fathers of our Church, the moment that a man dies, the partial judgment occurs at the moment of death, when the deceased preexperiences immediately either the beatitude that he will enjoy in eternity, or the punishment and condemnation that he will suffer. This state, which follows death, is called a "middle state," and in accordance with the teachings of the Church, it will continue until the moment of the general judgment and reward, after the Resurrection of the dead, at the Second Coming of our Savior Jesus Christ. ("And He will return in glory to judge the living and the dead.") St. John of Damascus says that people's souls are weighed, on the most exact divine scales, immediately after death. At this weighing, he says, if the right arm is heavier the soul is meant for the right side; if the two arms balance each other, God's charity is such that again the soul is classified for the right side; if the left arm is only sligtly heavier than the right one, then God's overkindness prevails and the man is saved;

(Continued on page 305)

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΚΟΤΣΩΝΗ

Β΄.

ΕΙΝΑΙ χαρακτηριστικόν, ὅτι πολλοὶ διανοούμενοι τῆς Δύσεως στρέφουν μετ' ἐλπίδος σήμερον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Ἀνατολήν, τὴν ὁποίαν εἴτε δὲν ἐγνώριζον καθόλου, εἴτε τὴν ἐγνώριζον τόσον μόνον, ὅσον ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν ὑποτιμοῦν. Τώρα ὅμως, ὅσον περισσότερον γνωρίζουν τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν, τόσον περισσότερον τὸν ἐκτιμοῦν καὶ ὅσον περισσότερον τὸν ἐκτιμοῦν τόσον περισσοτέρας ἐλπίδας στηρίζουν ἐπ' αὐτὸν διὰ τὸ μέλλον. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν αἱ σκέψεις αὗται εἴτε ὡς κενὸς οἱουδήποτε περιεχομένου κομπασμός, εἴτε ὡς ἀνόητος αὐταρέσκεια ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ παραθέσωμεν ὀλίγα ἐκ τῶν συμπερασμάτων ἐρευνητῶν τινων τῆς Δύσεως. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ R. M. French γράφει ὅσον ἀφορᾷ γενικῶς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας: «Ἡ κατάρρευσις τοῦ Οὐμανισμοῦ καὶ ἡ κατάπτωσις τοῦ φιλελευθερισμοῦ ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν δύο μεγάλων πολέμων, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζουν τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ἄφισαν ἕνα τρομακτικὸν κενὸν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διανόησιν, κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει νὰ εἴπῃ τὸν λόγον της».

Γενικῶς παρατηρεῖ τις, ὅτι οἱ ἐρευνηταὶ οὗτοι ἐν πρώτοις ἐλκύονται ἀπὸ τὴν αἰωνόβιον σταθερότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία συνδυάζεται μὲ μίαν ἀπιστεύτου δυνάμεως ἱκανότητα προσαρμογῆς διὰ μέσου τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, εἶναι ὅ,τι ζητεῖ ἀγωνιωδῶς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος.

Τὴν σταθερότητά της αὐτὴν ἡ Ὀρθοδοξία τὴν ἐκδηλώνει, κατὰ κύριον λόγον, εἰς τὴν ἐμμονήν της εἰς τὴν διδασκαλίαν της, εἰς τὸ δόγμα. Τοῦτο διακρίνει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ρευστότητα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διάσπασιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Οὕτως ὁ Διαμαρτυρόμενος Franz Lieb ὁμολογεῖ: «Ἐν τῇ πιστῇ αὐτῆς ἐμμονῇ εἰς τὴν παλαιὰν ἐκκλησιαστικὴν ὁμολογίαν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποβαίνει κῆρυξ τῆς ἀληθείας πρὸς ἕνα Προτεσταντισμόν, ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Μεταρρύθμισιν χρόνους ἂν δὲν ἀπέβαλε τὴν πίστιν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν σωματικὴν Αὐτοῦ ἀνάστασιν, ἐν τούτοις ἐχαλάρωσεν αὐτὴν τόσον πολύ, ὥστε ἐν μέρει νὰ περιπέσῃ εἰς τὸν νεώτερον ἀνθρωπισμὸν καὶ ὑποκειμενισμόν».

Ἀλλὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ὅπως ἡ σταθερότης αὐτὴ τοῦ δόγματος εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἐπιβάλλεται ἔξωθεν, ἀλλ' ἀναβλύζει ἔσωθεν, «ὡς πηγὴ ὕδατος ζῶντος». Τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν μαρτυρίαν αἰσθάνονται σήμερον πολλοὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Δύσεως, νὰ ἀναβλύζῃ ἀπὸ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Ἕνας Ρωμαιοκαθολικὸς ἐρευνητής, ὁ ὁποῖος εἶναι σήμερον αὐθεντία εἰς τὰ λειτουργικὰ ζητήματα, γράφει ἐπ' αὐτοῦ: «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐπισκεφθῇ μίαν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, αἰσθάνεται ἀμέσως ὅτι εἰσέρχεται εἰς ἕνα τόπον μυστηρίου, δηλαδὴ εἰς ἕνα ἅγιον τόπον, ἀποχωρισμένον καὶ ἀποξενωμένον ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ πλημμυρισμένον ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ».

Ἕνας ἄλλος δέ, ἐπίσης Ρωμαιοκαθολικός, ἐρευνητής, ὁ Cl. Lialine, ὁμιλῶν περὶ τῆς λατρείας μας, γράφει: «Ἡ οὐρανία ἀτμόσφαιρά της συγκλονίζει ἐξ ὁλοκλήρου, σῶμα καὶ ψυχήν, διὰ τοῦ συναισθήματος, τῆς φαντασίας, τῆς διανοίας καὶ τῆς θελήσεως, διὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς ἕνα ὅραμα πνευματικοῦ κάλλους».

Ἀφ' ἑτέρου ἕνας Διαμαρτυρόμενος θεολόγος, ὁ Friedrich Heiler, γράφει: «Ὅσον βαθύτερον εἰσχωρεῖ ὁ ἀπροκατάληπτος Χριστιανὸς καὶ Θεολόγος τῆς Δύσεως εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἰσχυρότερον αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὸν πλοῦτον της καὶ τὴν ἐσωτερικότητά της. . . . Ἡ αἰτία πρὸς τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν στροφὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς . . . εἶναι μᾶλλον ἡ νέα, βαθεῖα πεῖρα περὶ τῆς «μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» . . . ἡ ὁποία μὲ ἔντασιν ἑλκύει ἀπροκαλύπτως τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν».

Τὴν σταθερότητα καὶ ἐμμονὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν της ἐκδηλώνει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ διὰ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἀντιμετωπίζει τὸ πρόβλημα τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητος. Ἔχουσα τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα, ὅτι αὐτὴ διετηρήθη ἀπαρασάλευτος, εἰς πᾶσαν διδομένην εἰς αὐτὴν εὐκαιρίαν δὲν παύει νὰ τονίζῃ, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συνένωσις ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Βεβαία δὲ διὰ τὴν πίστιν της, ἀλλὰ καὶ μὴ κομπάζουσα δι' αὐτήν, δὲν καλεῖ τοὺς ἄλλους νὰ ὑποταχθοῦν εἰς αὐτήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀδιαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ διαφυλαχθεῖσαν Ἀλήθειαν. Δὲν καλεῖ τοὺς ἄλλους νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κόλπους της, ἀλλὰ παροτρύνει ὅλους νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἰδίαν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι, οἱ κοινοὶ τῆς πίστεως πρόγονοι, ἡ κοινὴ πνευματικὴ μήτηρ, ἡ μία ἀδιαίρετος Ἐκκλησία. Τοῦτο ἐπανέλαβεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὅλως προσφάτως, ἤτοι κατὰ τὸ Συνέδριον τῆς Μόσχας κατὰ τὸ 1948 καὶ εἰς τὴν Β΄. Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Evanston τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, κατὰ τὸ 1954, δι' ἰδίας Δηλώσεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΧΑΛΟΦΤΗ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ περιλαμβάνει ὅλας ἐκείνας τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Αὐτὸ τὸ ἐδίδαξεν ἀνέκαθεν καὶ τὸ πιστεύει ἀδιστάκτως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ὅπως τὸ διδάσκουν καὶ τὸ παραδέχονται ὅλαι αἱ ἄλλαι Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἀληθείας αὐτὰς εἶναι σαφεῖς καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ζητήσωμεν βοήθειαν διὰ νὰ τὰς ἐξηγήσωμεν καὶ νὰ τὰς ἐννοήσωμεν. Ὄχι ὅμως ὅλαι. Ὑπάρχουν σπουδαῖα ζητήματα διὰ τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ποὺ εἶναι σκοτεινά. Καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ μάλιστα ἔτσι ποὺ νὰ μὴ περιπέσωμεν εἰς λάθος. Τὰ λάθη εἰς τέτοια ζητήματα, μεγάλα καὶ σοβαρά, δὲν ἐπιτρέπονται. Διότι τότε θὰ εἶναι ἡ πίστις μας διεστραμμένη. Καὶ ἡ ζωή μας, ποὺ βαδίζει σύμφωνα μὲ ὅσα πιστεύομεν, καὶ αὐτὴ κινδυνεύει νὰ γίνῃ διεστραμμένη. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς τὸ τονίζει πολὺ καθαρά. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγει, ὑπάρχουν «δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν» (Β΄. Πέτρ. γ΄. 16). Ἡ ἰδία λοιπὸν Ἁγία Γραφή, ποὺ ὅλοι τὴν παραδέχονται ὡς ἀλάνθαστον, μᾶς βεβαιώνει πὼς ὑπάρχουν δυσκολονόητα νοήματα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, καὶ πολλοὶ τὰ διαστρεβλώνουν καὶ καταστρέφονται. Πῶς λοιπὸν θὰ ἐξηγηθοῦν σωστὰ καὶ χωρὶς πλάνην; Ποιὸς θὰ τὰς ἐξηγήσῃ; Ὁ οἱοσδήποτε ἄνθρωπος, ὅσον δήποτε καὶ ἂν εἶναι Θεολόγος καὶ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος καὶ ὅσον καὶ ἂν ζητήσῃ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἄνθρωπος καὶ κάμνει λάθη. Τέτοιοι ἐνάρετοι καὶ μορφωμένοι θρησκευτικῶς προσεπάθησαν μόνοι τους νὰ δώσουν σωστὲς ἐξηγήσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὰς Διαμαρτυρομένας Ἐκκλησίας καὶ ἔπεσαν ἔξω. Διὰ τὸ ἴδιο ζήτημα κάθε ἕνας εἶχε καὶ ἔχει δική του ἐξήγησι καὶ δική του γνώμη, ποὺ τὴν ἐθεώρει ὀρθήν, καὶ ἀπέρριπτε τὰς ἄλλας ὡς σφαλεράς. Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν ἑκατοντάδες Διαμαρτυρόμεναι Ἐκκλησίαι, ποὺ ἡ κάθε μία πιστεύει, ὅτι αὐτὴ ἔχει τὴν σωστὴ ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Θὰ ἔλειπεν αὐτὴ ἡ ποικιλία καὶ ἡ σύγχυσις, ἂν ἐδέχοντο ὅτι ἐπάνω ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μέσον, ποὺ μᾶς καθοδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ὀρθὴν ἐξήγησιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως δέχεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Εἶναι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, ποὺ οἱ Διαμαρτυρόμενοι δὲν δέχονται. Ἂν ὑπάρχῃ τόση ἀπόστασις μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τῆς πίστεως τῶν Διαμαρτυρομένων ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αὐτοὶ ἀπέρριψαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ περιέπεσαν, χωρὶς ὁδηγόν, εἰς σωρὸν κακοδοξιῶν.

Ἀλλ' εἶναι καὶ ἐντελῶς ἀστήρικτος ἡ δικαιολογία των νὰ μὴ δέχωνται τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν. Λέγουν ὅτι δὲν χρειάζεται. Ὅτι μόνη της ἡ Ἁγία Γραφὴ ἑρμηνεύεται. Μὰ ἡ ἰδία Ἁγία Γραφὴ μᾶς λέγει νὰ κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις. «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», γράφει εἰς τὴν 2αν πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολήν του ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος (Β΄. Θεσ. β΄. 15). Τοὺς Κορινθίους ἐπαινεῖ διότι ἐνθυμοῦνται ὅσα τοὺς εἶχε διδάξει προφορικῶς καὶ κρατοῦν τὰς παραδόσεις (Α΄. Κορ. ια΄. 2). Δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἐδίδαξαν καὶ ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἐδίδαξαν καὶ πολλὰ ἄλλα, ποὺ εἶναι ἄγραφα καὶ ποὺ μετεδόθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἔλεγε τὰ «περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Ἐδίδασκε δηλαδὴ πράγματα σπουδαῖα διὰ τὴν ἄλλην ζωήν. Ποῦ εἶναι γραμμέναι ὅλαι αὐταὶ αἱ σωτηριώδεις διδασκαλίαι εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν; Δὲν θὰ τὰς εὕρῃ κανεὶς ἐκεῖ. Διετηρήθησαν ὅμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ κατεγράφησαν σὺν τῷ χρόνῳ. Καὶ αὐταὶ ἀποτελοῦν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ποὺ συμπληρώνει τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Δὲν εἶναι ἑπομένως ἀναγκαία ἡ Ἱερὰ Παράδοσις μόνον διὰ τὴν ὀρθὴ καὶ ἀλάνθαστη ἑρμηνεία τῆς Ἁγιας Γραφῆς. Εἶναι καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα. Ἀπ' αὐτὴν πέρνει ἡ Ἐκκλησία ὅσα δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Τὰ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, ἡ τιμὴ τῶν ἁγίων, αἱ νηστεῖαι, ὁ τρόπος τελέσεως Μυστηρίων διὰ νὰ κατέλθῃ ἡ ἁγιαστικὴ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἄλλα περιέχονται εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἀπ' αὐτὴν δὲ τὰ πέρνει ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἀπὸ τὴν Γραφὴν πέρνει ἄλλας διδασκαλίας. Τοιουτοτρόπως ἡ Γραφὴ καὶ ἡ Παράδοσις εἶναι διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας δύο πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντλεῖ τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικήν της διδασκαλίαν, καθὼς καὶ ἔθιμα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ δόγμα καὶ τὴν ἠθικήν. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ πηγαὶ ἔχουν τὸ ἴδιον κῦρος καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Ἡ πίστις καὶ ἡ πεποίθησις αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν εἶναι νέα. Ἀνέκαθεν, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Γραφὴ καὶ ἡ Παράδοσις ἐθεωροῦντο ἰσότιμοι πηγαὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Τὸν 2ον αἰῶνα ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος γράφει, ὅτι ἀπὸ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας «πᾶς ὁ θέλων δύναται ἰδεῖν τὴν ἀλήθειαν». Καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα γράφει: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως δοθέντα ἡμῖν ἐν μυστικῷ παρεδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν». Καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἴδια πρεσβεύουν καὶ γράφουν. Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πίστις αὐτὴ εἰς τὴν Παράδοσιν οὔτε τὴν Ἁγίαν Γραφὴν θὰ ἐγνωρίζαμεν. Διότι ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι αὐτὸ ποὺ θεωροῦμεν σήμερον Ἁγίαν Γραφὴν προ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 299)

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΑΣ

Β΄. Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass.

ΚΑΤΟΠΙΝ τῆς συντόμου εἰσαγωγῆς περὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς μελέτης αὐτῆς, καὶ τὰ ὀφέλη ποὺ ἔχει ἐκ κερδίσῃ ἐξ αὐτῆς ὁ πιστός. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐθεωρήθη καὶ ἦτο πάντοτε τὸ φῶς εἰς τὸν μακρὸν καὶ δύσκολον δρόμον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅστις εἶχεν ὡς τακτικὴν πνευματικήν του τροφὴν τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔλεγε: Τὰ πολλὰ κακὰ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων γεννῶνται ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τῶν Γραφῶν καὶ τὴν στέρησιν τοῦ φωτὸς αὐτῶν. «Ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ φωτὸς ἀποστερημένοι τούτου οὐκ ἂν ὀρθὰ βαδίσαιεν· οὕτως οἱ πρὸς τὴν ἀκτῖνα τῶν θείων μὴ βλέποντες Γραφῶν, ἀλλὰ ἀναγκάζονται καὶ συνεχῶς ἁμαρτάνειν, ἅτε ἐν σκότῳ χαλεπωτάτῳ βαδίζοντες».

Χωρὶς πίστιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ σωθῇ. Χωρὶς τὴν μελέτην τῶν Ἁγίων Γραφῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν πραγματικὴν πίστιν. Ἡ ζωὴ σήμερον τρέχει τόσον πολύ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εὑρίσκει τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ σκεφθῇ σοβαρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὴν θείαν του καταγωγὴν καὶ τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του. Διὰ τοῦτο ὅμως καὶ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ καὶ ἀπολαύσῃ τὴν ζωὴν ὅπως ἁρμόζει δι' ἕνα Χριστιανόν. Ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς ὡρισμένην ὥραν φέρει τὸν ἄνθρωπον πλησιέστερον εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Θεόν του. Μελετῶν τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν πρὸ τοῦ Θεοῦ· ἀκούει αὐτὸν τὸν Θεὸν νὰ τοῦ ὁμιλῇ διὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ ἔγιναν οἱ πρωτεργάται τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν συναντᾷ τὰς μεγάλας μορφὰς τῆς πίστεως, τὰ παραδείγματα χριστιανικῆς ζωῆς, ποὺ θὰ τὸν παρακινήσουν εἰς πίστιν καὶ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωήν. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος ἐμπνέεται, παρηγορεῖται, ἀνακουφίζεται, ἐνέρχεται ὑπὲρ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς· ἀποκτᾷ τὴν στοθητὴν βεβαιότητα. Ὅ,τι κάνει πλέον ὁ Χριστιανός, τὸ κάνει μὲ τὴν ἐπίγνωσιν· καὶ διότι τὸ κάνει μὲ ἐπίγνωσιν, τὸ ἀπολαμβάνει πραγματικὰ καὶ ἀποκτᾷ τὴν στοθητὴν γαλήνην, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωήν.

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ὅσον ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη παρουσιάζεται ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἄλλο τόσον ἀναγκαῖος εἶναι ὁ κατάλληλος τρόπος τῆς μελέτης καὶ κατανοήσεως αὐτῆς.

Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν θεοπνευστίαν αὐτῆς. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὁμιλοῦν ἄνδρες ὑπὸ Θεοῦ ἐμπνεόμενοι (πρβλ. Β΄. Πέτρου 1,20, Β΄. Τιμ. 3,16-17). Κριτήριον διὰ τὰς ἀληθείας αὐτῆς εἶναι πρωτίστως ἡ πίστις καὶ ὄχι ὁ ἀτελὴς νοῦς καὶ αἱ περιωρισμέναι γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου. Τοὐναντίον, τὸ πλούσιον φῶς τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως θὰ πλουτίζῃ, εὐρύνῃ καὶ τελειοποιῇ τὰς ἀτελεῖς λογικὰς γνώσεις.

Δευτέρα σπουδαία ἀρχὴ εἶναι ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ πρέπει νὰ μελετᾶται πάντοτε ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ὅπως δηλ. ἔζησε καὶ ζῇ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων μέχρι σήμερον.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν εἶναι συστηματικὴ καὶ σαφὴς ἔκθεσις τῆς ὅλης Χριστιανικῆς πίστεως. Ὅλα τὰ βιβλία ἐγράφησαν ἐξ ἀφορμῆς διαφόρων περιστατικῶν καὶ προσπαθοῦν νὰ δώσουν ἀπάντησιν καὶ νὰ διαφωτίσουν ὡρισμένα προβλήματα τῶν ἀναγνωστῶν. Διὰ τοῦτο πολλαὶ ἐκφράσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς πολὺ δύσκολα κατανοοῦνται, καὶ πολὺ εὔκολα παρεξηγοῦνται. Τὸν κίνδυνον αὐτὸν τῆς παρεξηγήσεως τὸν βλέπομεν πολὺ ἐνωρίς, εἰς αὐτὴν τὴν Καινὴν Διαθήκην. Εἰς τὴν Β΄. Πέτρου 3,15-17 τονίζεται ὅτι εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου «ἐστιν δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν». Ἡ παρεξήγησις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι καταφανὴς σήμερον εἰς τοὺς Προτεσταντικοὺς κύκλους. Οὗτοι πάντες μελετοῦν τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀφιεροῦν τὴν ζωήν των εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην καὶ ἀνάλυσιν αὐτῆς. Δὲν δύνανται ὅμως ποτὲ νὰ φθάσουν εἰς μίαν γενικὴν ἰδέαν περὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας. Ἡ δὲ κυρία αἰτία τῆς ἀσυμφωνίας εἶναι τὸ ὅτι προσπαθοῦν νὰ ἐννοήσουν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν χωρὶς τὸ φῶς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ ἑρμηνεία καὶ κατανόησις αὐτῆς ἔχουν τὴν ἱστορίαν των. Καὶ ἡ ἱστορία αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν. Χωρὶς τὴν ἱστορίαν του οὐδὲν ἱστορικὸν φαινόμενον κατανοεῖται.

Ἡ πρώτη ἑρμηνεία καὶ κατανόησις τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρέπει νὰ ζητεῖται εἰς αὐτὰ τὰ βιβλία αὐτῆς. Τὸ ἕνα βιβλίον ἢ χωρίον ὄχι μόνον συμπληρώνει, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν ὀρθὴν κατανόησιν καὶ ἑρμηνείαν τοῦ ἄλλου, τὸ ὁποῖον ἔχει διατυπωθῇ κάπως ἀσαφῶς. Διὰ τοῦτο ὁ πιστὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλῶς τόσον τὴν Καινὴν Διαθήκην ὅσον καὶ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ νὰ παραβάλλῃ τὰ νοήματα τοῦ ἑνὸς βιβλίου πρὸς τὰ τοῦ ἄλλου.

Μετὰ ἀπὸ τὴν Γραφὴν κύριος ὁδηγὸς πρὸς ὀρθὴν μελέτην καὶ ἑρμηνείαν αὐτῆς εἶναι ἡ Ἱερὰ Παράδοσις, οἱ Πατέρες, ἡ Ἐκκλησία. Ἱερὰ Παράδοσις διὰ τὸν κοινὸν ἀναγνώστην καὶ μελετητὴν τῆς Γραφῆς εἶ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 299)

Tribute to an Unknown

By Chaplain BORIS GEEZA, LT., CHC., UN.

In the following article, Father Boris Geeza, who is the Eastern Orthodox Chaplain attached to the U.S. Naval Training Center in Bainbridge, Maryland, gives a first-hand, factual account of his duty aboard the USS CANBERRA on May 26, 1958, in connection with the selection of the Unknown Soldiers of World War II and the Korean conflict, who were honored at Arlington Cemetery in Washington last Memorial Day, and of the burial-at-sea of the unselected hero. Chaplain Geeza, as representative of the Eastern Orthodox faith, participated along with Protestant, Catholic and Jewish Chaplains in the ceremonies aboard the USS CANBERRA, which were also described and illustrated in the June 9, 1958, issue of LIFE Magazine. Chaplain Geeza's graphic and impressive description of these sacred events are of special interest to all Eastern Orthodox communicants and testify anew to the added honor, dignity and prestige accorded our faith on this memorable occasion.

Unfortunately, Eastern Orthodoxy was not officially represented this year at the final Memorial Day ceremonies honoring the Unknown Soldiers in Arlington Cemetery, an omission which the Greek Archdiocese hopes it has taken steps to remedy in the future. However, our three priests in Washington, D. C., Fathers Kalaris, Laloussis and Tavlarides, conducted special prayers for the Unknown Soldiers at noon on May 29th, as they lay in state beneath the dome of the Capitol Building.

The text of Chaplain Geeza's article follows:

ON a rainy, misty morning in May, four chaplains came aboard the USS CANBERRA located in the harbor of Norfolk Bay, Virginia. Their assignments are to participate in the burial of the unselected World War II Unknown at sea.

Months of preparation have preceded this important event. One Unknown was selected from thirteen identical caskets taken from the thirteen American cemeteries of Europe and North Africa, representing the dead of WWII from that theater. Another Unknown was selected from six bodies disinterred from the Pacific theater during this same war. And an Unknown was selected from four candidates buried in Hawaii and representing those who died for God and Country during the Korean Conflict. The two Unknowns, from the Pacific WWII area and the Korean conflict, were flown to the US Naval Base, Guantanamo Bay, Cuba, and placed aboard the USS BOSTON, the missile cruiser sister ship of the USS CANBERRA. The WWII Unknown from the European and African theater was placed aboard the USS BLANDY in Naples, Italy, for transportation to the Selection Ceremony Site at sea. This body was transferred to the USS BOSTON a few hours before the selection ceremony, so that together with the two other Unknowns, the events could proceed according to schedule.

At 0800, 26 May, 1958, under rainy and cloudy skies, the USS CANBERRA gets underway for the rendezvous with its sister ship, the USS BOSTON, to receive the three Unknowns. The CANBERRA, acting as the ceremonial ship for this historic occasion, carries the Commander of the US Atlantic Fleet, Admiral Jerauld Wright, Rear Admiral Lewis S. Parks, the Commander of the Cruiser Force Atlantic Fleet, their aides, other senior officers of all branches of the Armed Forces, and national representatives of patriotic and veteran organizations. Also aboard this proud, sleek ship are representatives of the press, radio, TV, and motion pictures, some 50 additional persons in all.

At approximately 1100 on this historic morning aboard the USS CANBERRA, the transfer of the Unknowns from the USS BOSTON takes place. As the bodies in their identical caskets are hoisted between ships, all hands aboard both ships stand at attention and salute their fallen comrades in arms as they are received aboard for the selection ceremonies. The USS BOSTON, having completed its assignment, speeds off in the distance to continue with its sea maneuvers.

At 1200 on this bleak day, approximately 35 miles from shore off the Virginia Capes, with the wind flapping the national ensign and other flags held by the color guard representing the various branches of the Armed Forces, and a gentle mist falling, the selection ceremony begins on the lower missile deck of this ship. All is in readiness. The guests are seated, the officers and enlisted personnel taking part in the ceremony have taken their designated places, and the Medal of Honor winner, Hospitalman First Class William R. Charette, is seated in the front row center, awaiting his honorable duty of selecting one of the two Unknowns of WWII to be buried at Arlington National Cemetery on Memorial Day, 1958. The bugler sounds attention, and all aboard stand erectly while the band plays Chopin's Funeral March. The procession begins from the main deck of the ship, up a pre-arranged ramp to the center of the lower missile deck. There are six pallbearers for each casket, all enlisted men especially chosen for this duty. Each casket is preceded by an

listed Marine in full service dress, carrying his rifle with bayonet attached. The caskets are placed on the deck, the Korean Unknown in the center, and the other two Unknowns on either side, while guards of the four services stand at parade rest at the corners of the rectangle formed by the three caskets. The music stops. The master of ceremonies introduces Rear Admiral Lewis S. Parks, designated by Admiral Wright as Commander of the Transport Grid Ceremonial Group, who gives a few introductory remarks. Then the ship's chaplain, LCDR Ross H. Trower, gives the prayer of invocation. Now the most moving moment of this great occasion takes place. During the gentle rumbling of the drums, Charette, who won the Medal of Honor for throwing himself atop a wounded Marine and absorbing the blast of a Chinese grenade on March 27, 1953 in Korea, arises from his seat, and ceremoniously with a quick, sharp gait, goes to the center of the deck before the three war dead, salutes his fallen comrades, turns and lifts the wreath of flowers, carries it around to the front of the three caskets, stops and ponders for a full minute, and finally turns to the right and places the wreath at the foot of the casket on the port side of the ship. This is a most moving moment. There are tears in the eyes of many. Charette steps back, salutes the Unknown he has chosen, and returns to his seat. The "Sea Chanters" Choral Group sings the Navy Hymn, and upon its completion, the recession music is played by the band and the selection ceremony is completed.

The Unselected Unknown now remains aboard the CANBERRA to await his burial at sea, while the Selected WWII Unknown and the Korean Unknown are immediately transferred by high line to the USS BLANDY, which, preceded by the US Coast Guard Cutter INGHAM acting as the escort ship for the destroyer, proceeds to the Naval Gun Factory, Washington, D. C. Here the bodies will be transferred to the US Army on the next day, and then escorted to the United States Capitol, where they will lie in state for 48 hours before they are escorted to Arlington National Cemetery for interment with appropriate honors on Memorial Day, May 30, 1958.

At approximately 1300 hours the USS CANBERRA, having completed the selection phase of this historic event, proceeds to deep water to conduct the Burial at Sea Ceremony. The four chaplains aboard have been selected by their respective services to represent the four major religious faiths of America. They are: Captain J. F. Dreith, US Atlantic Fleet Chaplain, representing the Protestant Faith; Major H. L. Durand, Continental Army Command Chaplain, Fort Monroe, Va., representing the Roman Catholic Faith; Lieutenant Boris Geeza, Naval Training Center, Bainbridge, Maryland, representing the Eastern Orthodox Faith; and First Lieutenant N. M. Landman, Andrews Air Force Base, Washington, D. C., representing the Jewish Faith. This Burial at Sea Ceremony is a most significant event for the Eastern Orthodox Faith in America, for this is the first time, to our knowledge, that the military has referred to the Eastern Orthodox Faith as one of the four major faiths in America, and has selected an Orthodox chaplain of the Armed Forces to represent this faith on such an historic occasion and in such a symbolic and ceremonious event.

The ship stops. The colors are displayed at half-mast. Those who are to participate in this ceremony take their places on the after part of the ship on the starboard side abeam the lower missile platform. The firing squad of eight full-dressed Marines take their positions, the body bearers bring out the Unselected Unknown now wrapped in a shroud and placed on the platform soon to be dipped toward the sea. The bugler sounds "Adjutant Call," and the master of ceremonies announces over the loud speaker, "All Hands Bury The Dead." All officers and guests assemble while the band plays a dirge. At parade rest, prayers are read by each of the four Chaplains. Chaplain Geeza is first, and he read the brief funereal requiem service (pannyhidas) used in the Eastern Orthodox Church. The entire prayer is in English except for two phrases, one in Greek and the other in Old Church Slavonic. He ends his prayers by intoning: "Give rest eternal in blessed falling asleep, O Lord, to the soul of Thy servant, the UNKNOWN, departed this life, and to all those who have laid down their life in battle for God and Country, and make their memory to be eternal." The Jewish Chaplain follows with prayers in Hebrew and English. Then the Roman Catholic, with burial prayers in English and Latin. Finally, the Protestant Chaplain reads his prayers. All four Chaplains are garbed in their ecclesiastical vestments, making a solemn and reverent picture. The firing squad then present arms, all military personnel render the Hand Salute, and as the Committal Prayers are read by the Protestant Chaplain, "Forasmuch as it has pleased Almighty God, in His wise providence, to take out of this world the soul of our departed Unknown comrade and friend, we therefore commit his mortal remains to the deep . . . ," the eight pallbearers tip the table upon which the Unknown lay, and his body slides from beneath an American flag and plunges into the depths below. The encased body is weighted down by 200 pounds of lead and sand, and immediately is enveloped into the sea, the grave to be 113 deep on the bottom of the Atlantic 33 miles off Cape Henry. Virginia. The benediction is read by the Chaplain. Three sharp volleys are sounded by the rifles of the Marine Firing Squad, Taps are solemnly sounded by the bugler, and the flag is encased and handed to the Admiral of the Fleet. "Retreat" is sounded by the bugler, and the massed formation is dismissed, their mission accomplished.

[*The opinions or assertions contained herein are the private ones of the writer and are not to be construed as official or reflecting the views of the Navy Department or the Naval Service at large.*]

Why I Believe --VIII

By The Rev. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS
Perth Amboy, New Jersey

[The previous installments of "Why I Believe" discussed the challenge of religion; the awakening interest in religion as a characteristic of modern man; the history, origins, definitions, meaning and purpose of religion; and the unity and uniqueness of Christianity.

This series now concludes in this issue with the meaning and message of the Christian religion.]

THE MEANING OF CHRISTIAN RELIGION

CHRISTIANITY is the religion of supernatural revelation to which Christ gave a definite form, defined in its practical form by St. James as follows: "Pure religion and undefiled before God and the Father is to visit the fatherless and widows in their afflictions and to keep himself clean from sin." But as it was defined by Rhossis, who was a prominent Greek Orthodox Theologian, "The Christian religion is the removal of discord between God and man, made possible by and functioning through the religious fellowship (koinonia) founded by Jesus Christ, and the reestablishment of the right relation of man to God." It is the full revelation of the truth by God. It is the most complete revelation of God to man in the person of Him Who was both God and Man, Who was ever God from eternity, and man from the moment of His conception in the womb of the Virgin Mary. He is the climax of revelation. If we would like to sum up the central affirmation of the Christian religion, it is that God, Who is eternally both transcendent and immanent, became incarnate in Christ, taking sinful man back into His favor; and that by His death and resurrection we have redemption through His blood and receive forgiveness of sin and eternal life and joy, by grace transmitted through the sacraments instituted by Christ Himself and His early Church, directed by the Holy Spirit.

Of course the Christian truth cannot be "proved" in the way that a mathematical equation can be solved. The joy that Christianity offers cannot be demonstrated by mechanical means. The salvation that Christianity promises is not something similar to that promised by politicians. Christianity is a way of life. You feel the impact of Christianity upon your life when you live it. You must live your Christian Orthodox faith in order to feel its miraculous power; for indeed Christianity is itself faith and inner life and experience; these are its bases, not research and thought.

As the founder of Christianity appeared to be a strange person to His contemporaries, likewise Christianity's early history is most unusual. Christ appeared as a unique personality in human history. Strange things happened at His birth. Thirty years later, we find Him as a man claiming to be the Son of God and the Saviour of Man. He lived among men "doing good." Of His 33 years on earth, only three years was He active in public life. However, those three years were sufficient for Him to revolutionize the whole world and establish a new order.

Christ is the God of most of the civilized world of today. His teachings triumphed through gentleness and nonresistance. For almost three hundred years, Christianity had no official status in the sovereign Roman Empire. During most of that time, membership in the Church was a criminal offense. Widespread and incredibly brutal persecutions were constantly unleashed. The Christians did not fight violence with violence. They blessed their tormenters, they prayed for the men who released wild animals against them and who burned them alive. It is as though an irresistible force wore down all opposition. An empire was conquered, not by swords and trampling armies, but by unflinching faith and steady love. The blood of the martyrs was truly the seed of the Christian Church.

THE MESSAGE OF CHRISTIANITY

Christ's mission on earth was a success. He established the institution called the Church. It is this Church that is the agency through which God's will is worked out. It is this institution which claims that: "There is none other name [than that of Christ] under heaven given among men, whereby we must be saved." Indeed, those who have experienced Christ's love and forgiveness never doubt that He is the only and sufficient Saviour; that He is the incarnation of the true religion for which our soul longs. Believing in Christ, accepting His teachings through His Holy Greek Orthodox Church, living the principles of Christ and worshipping Him are the glorious and certain goals of the long history of religion — and loving God with all your heart and all your mind, and loving also your neighbor as yourself is the true meaning of religion. It is self-evident, then, why we must be religious.

END

ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 295)

...αι ἡ Χριστιανικὴ Ἀλήθεια, ὅπως τὴν ζῶμεν ἐν τῇ ...κκλησιαστικῇ μας ζωῇ: μὲ τὸ κήρυγμα, τὴν προσευ...ην, τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις τῆς θρη...κευτικῆς μας ζωῆς. Μόνον ἔτσι δύναται νὰ ἐπιτευ...θῇ ἡ ἑνότης καὶ σταθερότης τῆς Χριστιανικῆς πί...στεως. Ἡ δὲ ἑνότης καὶ σταθερότης τῆς πίστεως ἀπο...κλοῦν τὸ ἀπαραίτητον γνώρισμα τῆς Χριστιανικῆς ...κκλησίας.

Τὸ ἰδιαίτερον γνώρισμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη...σίας εἶναι τὸ ὅτι μελετᾷ, ἑρμηνεύει καὶ ἐννοεῖ τὴν Ἁ...γίαν Γραφὴν ὅπως τὴν ἐμελέτησε, τὴν ἡρμήνευσε καὶ ...τὴν ἠνόησεν ἡ Ἐκκλησία διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ ...μόρφωσε τὴν ἐνιαίαν Χριστιανικὴν λατρείαν, ἀλλὰ ...καὶ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν καθόλου, ἐξ ...οὗ θὰ ἀντλοῦν καὶ θὰ ἐμπνέωνται ὅλοι οἱ πολιτισμέ...νοι λαοὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 294)

...λθε πράγματι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἀποστόλων, ὅτι εἶ...χι γνήσια διατετυπωμένα τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ εἰς αὐ...τήν; Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις. Χωρὶς αὐτὴν οὔτε τὴν Ἁγίαν Γραφὴν γνωρίζομεν. Τόσον χρήσιμος εἶναι διὰ ...τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν σωτηρίαν μας.

Μόνον ὅτι καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται ἀπὸ τὸ ...σύνολον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ αὐθαι...ρεσία καὶ παρεξήγησις εἰς τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν της. Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν Πα...ράδοσιν, ὅπως καὶ ἡ ἰδική μας Ἐκκλησία. Καὶ τὴν θεωρεῖ ἐπίσης δευτέραν πηγὴν τῆς Θείας Ἀποκαλύ...ψεως. Ἐν τούτοις περιέπεσε καὶ αὐτὴ εἰς πλάνας δογματικάς. Διότι τὴν ἑρμηνείαν της ἀνέλαβεν αὐ...θαιρέτως ἕνα πρόσωπον. Ὁ Πάπας. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἑρμηνεύῃ χωρὶς λάθη, δὲν εἶναι ἕνα ἄτομον. Εἶναι τὸ σύνολον κλήρου καὶ λαοῦ καὶ ἡ θέλησίς του ἐκφράζεται εἰς τὰς Οἰκουμε...νικὰς Συνόδους. Αὐταὶ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δὲν κάμουν λάθη, διότι τὸ σύνολον προστατεύει ἀπὸ τέτοιου εἴδους πλάνας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, σύμ...φωνα μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν. Καὶ ἡ Ἐκ...κλησία μας ποτὲ δὲν ἐξέφυγε ἀπὸ τὸν χρυσοῦν αὐτὸν δρόμον. Διὸ αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν ἔσφαλε, ἀλλὰ κρατεῖ τὴν ἀλήθειαν ἀνόθευτον.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης μας πρὸς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωήν των διὰ τὴν ἐδραίωσιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ὁμογενείας. Βοηθήσατέ το μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον: Institute for the Aged, 3 Lehman Terrace, Yonkers, N. Y.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος, ἂν καὶ εἶναι θνητός, συνήθως ζῇ καὶ σκέπτεται ὡς νὰ ἦτο ἀθάνατος. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι μία ὑποσυνείδητος ἐκδήλωσις τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἐπίγειος ζωὴ εἶναι πρόσκαιρος, καὶ ὁ βίος μας εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι μία προετοιμασία διὰ τὴν αἰωνιότητα, πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ἀντικρύσωμεν τὸν θάνατον. Νὰ δεχθῶμεν αὐτὸν ὡσὰν κάτι τὸ φυσικὸν καὶ ἀναπόφευκτον καὶ ἀπαραίτητον. Ἀκόμη καὶ ὡσὰν κάτι ποὺ ἔρχεται «ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ» καὶ νὰ θεωρῶμεν τὸν τάφον ὡς πύλην πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι διὰ τὸ μεγάλο καὶ αἰώνιο αὐτὸ ταξίδι, ποὺ κανεὶς δὲν ξεύρει ποιὰ ἡμέρα καὶ ὥρα θ' ἀρχίσῃ, πρέπει νὰ ἔχωμεν κάνῃ τὴν διαθήκην μας. Πολλοὶ τὸ παραμελοῦν διότι συνδέεται μὲ τὸν θάνατον. Ἄλλοι δικαιολογοῦνται ὅτι «ἀργότερα» θὰ σκεφθοῦν καὶ θὰ ἀποφασίσουν πῶς θὰ κάμουν τὴν διαθήκην των. Ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι αὐτὸ τὸ «ἀργότερα» δὲν θὰ εἶναι ἀνεπανορθώτως «ἀ ρ γ ά»; «Ἀπόκειται τῷ ἀνθρώπῳ ἅπαξ ἀποθανεῖν», λέγει ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος. Τὸ πότε εἶναι πάντοτε ἄδηλον.

Διατὶ λοιπὸν δὲν ἀποφασίζομεν νὰ φανῶμεν συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀλήθειαν; Διατὶ διαρκῶς ἀναβάλλομεν νὰ κάμωμεν τὴν διαθήκην μας; Ὅλοι μας ἔχομεν ὑποχρεώσεις. Ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν οἰκείων μας, τῶν συζύγων, τῶν τέκνων, τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς Γενετείρας μας, τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Ἱδρυμάτων της. Αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ δὲν εἶναι βεβαίως νομικαί, εἶναι ὅμως ἠθικαί, καθὼς ἠθικὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς μας, δηλαδὴ ἡ ἠθικὴ τελειοποίησις. Περισσότερον δὲ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο συντελεῖ εἰς αὐτὴν καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἠθικῶν μας ὑποχρεώσεων.

Πρίν, λοιπόν, τελειώσῃς, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, τὸ κείμενον τῆς διαθήκης σου, μὴ λησμονήσῃς νὰ συμπεριλάβῃς εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας σου, τῆς Κοινότητός σου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ὁμογενείας: τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου μὲ τὰ Ὀρφανοτροφεῖά της, τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τοῦ Γηροκομείου τῆς Περιφερείας σου.

Ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι πανέτοιμος διὰ τὸ μεγάλο καὶ αἰώνιον ταξείδι, ἔχε ἕτοιμην τὴν διαθήκην σου. Ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι βέβαιος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου, δεῖξε τὴν ἀκλόνητον πίστιν σου εἰς τὸν Χριστὸν μὲ ἔργα ἀγάπης. Ἐὰν πιστεύῃς εἰς τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν καὶ εἰς τὸ μέγα ἔργον ποὺ ἐπιτελοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ὁμογένειαν τῆς Χώρας μας τὰ Ἐκπαιδευτικὰ καὶ Φιλανθρωπικά μας Ἱδρύματα, μὴ λησμονήσῃς νὰ πράξῃς τὸ ἱερόν σου τοῦτο καθῆκον ἀπέναντί τους: Συμπερίλαβέ τα εἰς τὴν Διαθήκην σου. «Καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΘΕΣΙΣ τῶν λαϊκῶν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἔχει καμμίαν ὁμοιότητα μὲ ἐκείνην τῶν Προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τὴν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰς Προτεσταντικὰς Ὁμολογίας σχεδὸν δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ. Διότι ἐκεῖ κηρύττεται καὶ διδάσκεται ἡ γενικὴ ἱερωσύνη. Ἡ δὲ ἱερωσύνη δὲν θεωρεῖται μυστήριον ὅπως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Ρωμαιοκαθολικῇ. Εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει χάσμα τοὐναντίον ἀγεφύρωτον μεταξὺ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ λ.χ. εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἶναι ἀσήμαντος. Ὁ ἱερεὺς τελεῖ τὴν λειτουργίαν του, ὅπως λέγουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, καὶ ἂν δὲν παρίσταται κανεὶς ἀπολύτως ἐκ τοῦ λαοῦ. Καὶ ὅταν λέγουν Ἐκκλησίαν ἐννοοῦν μᾶλλον τὸ ἱερατεῖον. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται κάποια ἀντίδρασις εἰς τὴν ἱεροκρατικὴν νοοτροπίαν των. Καὶ μόνον εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνέκαθεν, Ἐκκλησία σημαίνει κλῆρον καὶ λαόν. Ἡ Ὀρθοδοξία ἀνέκαθεν κατενόησεν ὅπως πρέπει τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντος περὶ τῶν Χριστιανῶν ὅτι εἶναι «γένος ἐκλεκτόν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, καὶ εἰς περιποίησιν τοῦ ἐκ σκότους ἡμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς».

▪

ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΕΣ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις μας, λέγομεν ὅτι ὁ λαὸς παρ' ἡμῖν εἶναι κάτι τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητον εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Μόνος ὁ ἱερεὺς ὑποτίθεται ὅτι δὲν δύναται νὰ τελέσῃ τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Οὔτε δύναται νὰ τελέσῃ αὐτὴν χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του μόνον. Ἀλλὰ τὴν τελεῖ ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ τὸ ἱερατεῖον. Οὔτε πάλιν δύναται τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα νὰ τελέσῃ μόνον τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Δι' αὐτὴν ἀπαιτεῖται ὁ χαρισματοῦχος Ἱερὸς Κλῆρος. Ἀπαιτεῖται ὅμως καὶ ἡ παρουσία τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅπως χρησιμοποιεῖται ὁ λαὸς καὶ εἰς διακονήματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναμφιβόλως ἡ χρησιμοποίησις αὕτη ἦτο συχνοτέρα καὶ ἐντονωτέρα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ἰδιαιτέρως τὴν πρὸ τῶν διωγμῶν καὶ κατὰ τοὺς διωγμούς. Εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον τὸ γεγονὸς ὅπερ ἀναφέρουν αἱ Πράξεις, ὅτι τὸν Ματθίαν τὸν ἐξέλεξαν ἑκατὸν εἴκοσι ἀδελφοὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένοι μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων. «Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν . . . καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων». Πόσον ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν καὶ πολιὰν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας τὴν τόσον πλησίον τοῦ Ἀρχηγοῦ μας!

▪

ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΔΕ τὸ παράδειγμα τῆς χειροτονίας τῶν ἑπτὰ διακόνων ποὺ ἀναφέρουν μερικοὶ διὰ νὰ καταστήσουν ὀλιγώτερον ἰσχυρὸν τὸ ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ματθία παράδειγμα, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, ἐνισχύει ἔτι μᾶλλον τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν σημασίαν τῆς συμμετοχῆς τοῦ λαοῦ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου προσκαλοῦνται ὑπὸ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὅπως «ἐπισκέψωνται ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης». Καὶ ἀφοῦ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν «ἐξέλεξαν τοὺς ἑπτὰ Διακόνους» οἱ Ἀπόστολοι «προσευξάμενοι ἐπέθησαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας». Ὅπως δὲ γνωρίζομεν ἐκ τῆς περαιτέρω ἱστορίας τῶν Πράξεων, οἱ ἑπτὰ Διάκονοι δὲν διηκόνουν μόνον τραπέζας, ἀλλὰ καὶ ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ δὴ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὅπως ὁ Στέφανος. Ἐκ τῶν παραδειγμάτων προκύπτει τὸ σπουδαιότατον πρόσωπον ποὺ διεδραμάτιζεν ὁ λαὸς εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπῆρχον βεβαίως οἱ τρεῖς βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης. Εὑρίσκοντο οἱ κληρικοὶ ἐπικεφαλῆς. Πλὴν ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἐγένετο ἄνευ τῆς συμπαραστάσεως καὶ τοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς ἐκλέγει. Οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ κηρύττουν, μεταφέρουν ἐν ἀνάγκῃ τὰ μυστήρια. Καὶ ὅπως γνωρίζομεν, ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ τελοῦν καὶ τὸ Βάπτισμα.

▪

Η ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ G.O.Y.A.

Ὅπως φανερώνει καὶ ὁ τίτλος της: «GREEK ORTHODOX YOUTH OF AMERICA», ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Νεολαία Ἀμερικῆς ἔχει ἀποστολήν της τὴν μεταξὺ τῶν μελῶν της καλλιέργειαν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Παραδόσεων. Τὸ δὲ ἔμβλημά της εἶναι: "Live Your Orthodox Faith"= «Ζῆσε τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν σου». Ὄργανον ἀπαραίτητον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, καὶ διὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξον Νεολαίαν G.O.Y.A., ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Δι' αὐτὸ θεωροῦμεν ὡς ἄριστον οἰωνὸν τὴν ἐκλογὴν ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς Γκόγια ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ Ἑλληνο-Ἀμερικανοῦ νέου καὶ ἱκανοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Σικάγου, τοῦ κ. Ἀνδρέου Κοπανιτσάνου. Ἑρμηνεύομεν τὴν ἀνάδειξιν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχηγίαν τῆς Γκόγια ὡς ἐγγύησιν ὅτι αὕτη θὰ βαδίσῃ χωρὶς παρεκκλίσεις τὸν δρόμον τῶν Ἑλληνορθοδόξων Παραδόσεων, τὸν δρόμον τῆς ἀποστολῆς της, καὶ θὰ δικαιώσῃ τὰς ἐλπίδας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας πρὸς τὴν Νέαν μας Γενεάν.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὰ τέσσαρα πρεσβυγενῆ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα: Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, διέρχονται ὅλα ταυτοχρόνως περίοδον δοκιμασιῶν. Ἡ ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ ἀνώμαλος κατάστασις δὲν εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ κατ' ἐξοχὴν «στρατευομένη» Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, «θριαμβεύουσα» ἐν οὐρανοῖς. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις θεωρεῖ ἑαυτὴν ὁλοκληρωμένην» βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγκόσμιον βασιλέα τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης, ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ὄργανον τῆς Θείας Προνοίας πρὸς ἐπαίωσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν της καὶ τῶν δοκιμασιῶν, τὰς ὁποίας πάντοτε νικηφόρως διέρχεται, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ «ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου».

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν παρουσίασεν ἡ λαμπρὰ πανήγυρις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων εἰς τὸ Asbury Park, τὴν Κυριακήν, 1ην Σεπτεμβρίου. Ἡ ἔξαρσις ἀπὸ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ Ὑμνογραφίαν προυξένησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐν γένει, ποὺ παρηκολούθησαν τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴν τελετήν. Τὸ ἀσύγκριτον Τελετουργικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Θείας Λατρείας εἶναι μία ἀνεκτίμητος παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱερὸς Κλῆρος μας ἔχει ἱερὸν καθῆκον νὰ διασώσῃ καὶ νὰ μεταβιβάσῃ ἀναλλοίωτον: εἰς τὴν οὐσίαν, εἰς τὴν μορφὴν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου», τοὺς «θεηγόρους ὁπλίτας παρατάξεως Κυρίου», τοὺς «Ὀρθοδοξίων προμάχους», τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τιμᾷ τρεῖς φορὰς τὸ ἔτος ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ Κυριακή, 12η Ὀκτωβρίου ἐφέτος, εἶναι ἀφιερωμένη εἰς μνήμην τῶν 365 Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787). Συνεχίστρια τῆς «Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία οὔτε ἠγνόησε τὰς Ἁγίας ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὅπως αἱ Προτεσταντικαὶ Ἐκκλησίαι, οὔτε καὶ μονομερῶς συνεχίζει ταύτας, ὡς πράττει ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἀποκαλοῦσα «Οἰκουμενικὰς» τὰς τοπικάς της συνόδους, καὶ παραχαράττουσα τοὺς ὅρους καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία, κατόπιν σκληρῶν καὶ αἱματηρῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεστήλωσε τὰς ἱερὰς εἰκόνας, καὶ καθώρισεν ὀρθῶς καὶ ἐπακριβῶς τὴν θέσιν των εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν, θεσπίσασα ὅτι «ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει» καὶ ὅτι «ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν». Πόσον ἀδικοῦν τὰ μέλη αὐτῶν αἱ Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι ἀποστεροῦν αὐτὰ τῶν ἱερῶν συμβόλων καὶ εἰκόνων! Καὶ πόσον λαμπρὰν κληρονομίαν ἔχομεν ἀπὸ τοὺς Πατέρας μας, τὴν ἀσύγκριτον Βυζαντινὴν Ἁγιογραφίαν, ἡ ὁποία σήμερον κατέχει τὰ σκῆπτρα ἀνάμεσα εἰς ὅλας τὰς «Σχολὰς» τῆς Ζωγραφικῆς, καὶ θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους διὰ τὴν ἐσωτερικότητα, τὴν πνευματικότητα τῶν ἔργων της! Ὁ πολύτιμος αὐτὸς θησαυρός, ἡ Βυζαντινὴ Ἁγιογραφία καὶ τεχνοτροπία πρέπει μὲ κάθε θυσίαν νὰ κυριαρχήσῃ εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς Ναούς μας.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύεται ἡ Εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος τῆς ἐξαετοῦς βασικῆς Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς Παιδείας, ἐκπονηθέντος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Καθηγητοῦ κ. Φιλίππου Ἐμμανουήλ. Τὸ Πρόγραμμα τοῦτο εἶναι μία βασικὴ καὶ πολύτιμος συμβολὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Ἡ 14η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις ἐχαρακτήρισεν ὡς «ὑποχρεωτικὴν τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος» καὶ ἐξέφρασε πρὸς τὸν συντάξαντα αὐτὸ τὰ συγχαρητήριά της, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτομεν καὶ τὰ εἰδικά μας θερμὰ συγχαρητήρια, πρὸς τὸν διακεκριμένον Ἐκπαιδευτικόν, Καθηγητὴν κ. Φίλιππον Ἐμμανουήλ.

ΤΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἡ κριτικὴ εἶναι καλὴ καὶ ἐποικοδομητική, ὅταν δὲν ἐκτρέπεται εἰς κατηγορίας. Λέγομεν συνήθως: «Δὲν ἔχομεν ὡς Ὁμογένεια τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸ ἄλλο, πταίουν οἱ ἁρμόδιοι, πταίει ἡ Ἐκκλησία, πταίουν αἱ Ὀργανώσεις . . .» κ.τ.λ. Καὶ ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς θυσίας, ἀποκτήσωμεν αὐτὸ τὸ πολύτιμον ποὺ μᾶς ἔλλειπε, ἱστάμεθα ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, ἐρευνῶντες νὰ εὕρωμεν τί ἄλλο μᾶς λείπει καὶ ποῖος πταίει δι' αὐτό. . . . Ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὸ Γηροκομεῖον, τὸ Σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου. Ὡραιότατον κτίριον, πανέτοιμον νὰ δεχθῇ 40 τροφίμους. Μόνον 12 εὑρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν φιλόξενον στέγην του. Θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν σκέψιν καὶ εἰς τὰ ἄλλα Ἱδρύματά μας: τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, τὸ Διδασκαλικὸν Κολλέγιον τῆς Ἀκαδημίας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀποκτήσωμεν κάτι τὸ πολύτιμον. Πρέπει καὶ νὰ τὸ ἀξιοποιήσωμεν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ τελετὴ τῆς Ἰνδίκτου

Ἐν ὑποβλητικῇ ἀτμοσφαίρᾳ, καὶ μὲ τὴν συνήθη ἀρχαιοπρεπῆ μεγαλοπρέπειαν, ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἡ Τετελὴ τῆς Ἰνδίκτου καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς «Παμμακαρίστου», τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους. Μετὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Ἀθηναγόρου συνεχοροστάτησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολῖται, ὁ Πατριάρχης ἀνέγνωσε τὴν εἰδικὴν εὐχὴν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ΙΒ΄ Ἰνδικτιῶνος, καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ὑπέγραψαν τὴν «Πρᾶξιν» εἰς τὸν εἰδικὸν Κώδικα. Πολλοὶ ἐπίσημοι, κληρικοὶ καὶ πλῆθος προσκυνητῶν, ἐκ τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, παρηκολούθησαν τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴν τελετήν.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀνασυγκροτηθεῖσα κατὰ τὴν τάξιν, τὴν 9ην Σεπτεμβρίου, ἀπαρτίζεται σήμερον — καὶ μέχρι τῆς 9ης Μαρτίου 1959 — ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶ, Πριγκηποννήσων κ. Δωροθέου, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, Αἴνου κ. Γερμανοῦ, Προικοννήσου κ. Φιλοθέου, Χαλδίας κ. Κυρίλλου, Λαοδικείας κ. Μαξίμου, Σάρδεων κ. Μαξίμου, Ἰκονίου κ. Ἰακώβου, Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτωνος, καὶ Φιλαδελφείας κ. Ἰακώβου.

Ἐπισκέπται τοῦ Πατριαρχείου

Πλῆθος προσκυνητῶν ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐπισκέπτονται τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, λαμβάνουν τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου, δεχομένου πάντας μὲ βαθεῖαν πατρικὴν χαρὰν καὶ ἐγκαρδιότητα, καὶ ἀναβαπτίζονται εἰς τὰ πνευματικὰ νάματα τοῦ αἰωνοβίου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐσχάτως, μεταξὺ ἄλλων, ἐπεσκέφθησαν αὐτὸ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κατάνης κ. Κασσιανὸς (Ρῶσσος Ἐπίσκοπος ἐν Παρισίοις), ὁ κ. Π. Δῆμος καὶ ὁ κ. Ἠλίας Κολοφωλᾶς, ἀμφότεροι μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

▸ Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., ἐδέχθη Ἐπιτροπὴν τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Norfolk, Va., καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῆς ἐπὶ μερικῶν ὑποθέσεων, ἀφορωσῶν τὴν πρόοδον τῆς εἰρημένης Κοινότητος

▸ Τὴν 4ην ἰδ. μ., ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βόστρων κ. Ἀθανασίου καὶ Ἐπιφανείας κ. Ἰγνατίου, τοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου, εὑρισκομένων ἐν ἐπισκέψει εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας, καὶ εἰς τὸ δι' αὐτοὺς ἑτοιμασθὲν δεῖπνον προσεφώνησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς συνοδοὺς αὐτῶν. Ἀνταπαντῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐπιφανείας ἐτόνισε τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν συνδέουν τὸ Συρορθόδοξον ποίμνιον μὲ τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἑλλάδα.

▸ Τὴν 7ην ἰδ. μ., Κυριακήν, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Bronx, N. Y., Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν κ. Ἀντώνιον Τομαρᾶν, ἐκ τῶν τροφίμων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ἐτέλεσεν ἁγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου, συνεχομένου μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

▸ Τὴν 8ην ἰδ. μ., ἐδέχθη Ἐπιτροπὴν Ἀμερικανῶν, σχετικῶς μὲ τὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως θεμελίου λίθου, μεταφερθέντος ἐκ Κορίνθου, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὸ κτίσιμον Αἰθούσης Διεθνοῦς (Interchurch Center) ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, μεταξὺ Union Theological Seminary καὶ Columbia University.

▸ Τὴν 11ην ἰδ. μ., προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐφορίας τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, καθ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον τοῦ ἱδρύματος, καὶ ἐψηφίσθη καὶ ὁ προϋπολογισμὸς αὐτῆς, ἀνερχόμενος εἰς $132,000 περίπου.

▸ Τὴν 12ην ἰδ. μ., μετὰ τριῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ, συνοδευομένων καὶ ὑπὸ ἄλλων τῆς Ὀργανώσεώς των, εἶχε τρίωρον ἐπίσκεψιν, σχετικὴν μὲ τὴν σφοδρὰν αὐτῶν καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῶν ἐπιθυμίαν ὅπως ἑνωθοῦν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὴν Διδασκαλίαν, τὸ Τελετουργικὸν καὶ τὸ Τυπικὸν εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐφαρμόσουν ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησία ἔχει ἐν μὲν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις 75 Ναοὺς καὶ ἱσαρίθμους Ἱερεῖς καὶ ποίμνιον 100,000 καὶ 4 Ἐπισκόπους, ἐν δὲ τῷ Καναδᾷ 10 Ναοὺς καὶ ἕνα Ἐπίσκοπον. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης, τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὰς σκέψεις των ὑπεσχέθη νὰ διαβιβάσῃ καὶ διεβίβασε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διὰ τὰ περαιτέρω.

▸ Τὴν 14ην ἰδ. μ., Κυριακήν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Ἀστορίᾳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀναγνώσας καὶ Ἁγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος.

▸ Τὴν 15ην ἰδ. μ. ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κου Κιλπάτρικ καὶ τῆς Κας Ρίτσαρσον, ἀντιπροσώπων τοῦ Church World Service, καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κου. Π. Ἀνδερσον, τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας.

▸ Τὴν 16ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος Ἁγίου Ἐλευθερίου Νέας Ὑόρκης, καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸ διδακτικὸν καὶ μαθητικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ καταλλήλως, τονίσας τὴν χρησιμότητα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

▸ Τὴν 17ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Πλάζα τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν Ἐντιμ. κ. Εὐάγγελον Ἀβέρωφ, Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀφίξει του εἰς Ἀμερικήν, καθὼς καὶ τὸν κ. Φ. Α. Καβαλλιεράτον, Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

▸ Τὴν 19ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη τὸ Ἵδρυμα τοῦ Πρωτοπόρου (Γηροκομεῖον) τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν

onkers, N. Y., καὶ ὡμίλησε πρὸς ὺς τροφίμους αὐτοῦ κατόπιν μι-ᾶς προσευχῆς.

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ὁ Ἁγιασμὸς τῶν Ὑδάτων

Ἡ ἐτησία πανήγυρις τοῦ Τιμίου ταυροῦ καὶ ὁ Ἁγιασμὸς τῶν ὑδά-ων εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἑλληνορ-οδόξου Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Γεωρ-ίου, Asbury Park, N. J., συνεκέντρωσε αὶ ἐφέτος πλήθη Χριστιανῶν, Ὀρθο-όξων ἀλλὰ καὶ ἀλλοδόξων, παρὰ ὸν βροχερὸν καιρὸν τῆς Κυριακῆς, 1ης Σεπτεμβρίου.

Τῆς Θείας Λειτουργίας, γενομένης ν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Convention all, προέστη ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπί-ροπος Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. ερμανός, μετὰ τῶν Θεοφ. Ἐπισκό-ων: Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου, Ναζι-ανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, Κωνσταντίας κ. ερμανοῦ, Τροπαίου κ. Πολυεύκτου, αὶ Εὐκαρπίας κ. Θεοδωρήτου Μπογ-άν, συμπαραστατουμένων ὑπὸ πολυ-ελοῦς Ἱερατείου τῆς Α΄. Ἐπισκοπι-ῆς Περιφερείας.

Παρέστησαν: Ὁ Πρόξενος κ. Κολ-ιακόπουλος, ἀντιπροσωπεῖαι Κοινο-ήτων καὶ Ὀργανώσεων, τῆς Θεολο-ικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας οῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὁ Κυβερνήτης ιοῦ Τζέρσεϋ, ὁ Δήμαρχος Ἄσμπου-υ Πάρκ, ἐκπρόσωποι τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν, καὶ πλῆθος προσκυνητῶν ἐξ Ἀσμπουρυ Πάρκ, Νέας Ὑόρκης καὶ ἄλλων γειτονικῶν πόλεων, ὡς καὶ ὐάριθμοι ἑτερόδοξοι.

Τὴν πολυμελῆ Χορῳδίαν διηύθυνε ίαν ἐπιτυχῶς ὁ Χοράρχης κ. Κ. Πάππας.

Τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξε-φώνησεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Τρο-αίου κ. Πολύευκτος, ὁμιλήσας περὶ οῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν τριῶν Ὑψώσεων αὐτοῦ.

Ὡμίλησαν ἐπίσης ὁ Κυβερνήτης Νέ-ας Ὑερσέης καὶ ὁ Δήμαρχος Ἄσ-μπουρυ Πάρκ, ἐξάραντες τὴν ἀξίαν καὶ τὴν παγκόσμιον προσφορὰν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύ-ματος, ἀλλὰ καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ὁμογενείας εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολι-τείας.

Ὁ Θεοφ. Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἐτέ-λεσεν ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τὸν Ἁγια-σμὸν τῶν ὑδάτων. Ὁμιλήσας κατόπιν ἀγγλιστί, ἐτόνισε τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς προστάτρια τῶν Ἐλευθέρων Λαῶν καὶ συνέστησεν ὅπως διαθέσωμεν ὅλας μας τὰς δυ-νάμεις ὑπὲρ τῆς εὐημερίας αὐτῆς.

Α΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός:

▸ Τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου, Κυριακῇ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Τζέρσεϋ Σίτυ, Ν. J., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

▸ Τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου, Κυριακῇ, ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ τῷ ἡμερησίῳ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ τῆς Κοινότητος, καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, προτρέψας τοὺς προσελθόντας γονεῖς καὶ κηδεμόνας ὅπως ἀποστείλουν τὰ τέκνα των εἰς τὸ Σχολεῖον.

▸ Τῇ 14ῃ ἰδ. μ., Κυριακῇ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Ρέντιγκ, Πενσ., ὡμίλησε καταλλήλως καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Μπρουκλάϊν, Μασσ., κ. Στυλιανὸν Κουτρουλέλην.

Ε΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ ἀείμνηστος Ἀθανάσιος Τζούνης, ἐκ τῶν ἐγκρίτων Ὁμογενῶν τῆς Βιργινίας, ἀποθανὼν πρό τινος ἐν Ἀθήναις, ἀφῆκε διὰ διαθήκης αὐτου $10,000 ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Ρίτσμονδ, Βιργινίας, $1,000 ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Μπρουκλάϊν, Μασσ., $1,000 ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου ἐν Γκάρρισον. Ν. Υ., καὶ διάφορα ἄλλα μικρότερα ποσὰ ὑπὲρ ἄλλων εὐαγῶν ἱδρυμάτων. Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία!

ΣΤ΄. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος:

▸ Τὴν Κυριακήν, 31ην Αὐγούστου, ἐγκρίσει τοῦ Π)χικοῦ Ἐπιτρόπου, ἐχειροτόνησε τὸν κ. Γεώργιον Μπογδάνον εἰς Διάκονον, τὴν δὲ 7ην Σεπτεμβρίου εἰς Πρεσβύτερον, διορισθέντα ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἱερέα τῆς Κοινότητος Ἁγίου Διονυσίου ἐν Πίττσμπουργκ, Καλιφορνίας.

Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἐφέτος ἐνεγράφησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν μας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ 26 νέοι φοιτηταί. Τὸ σύνολον τῶν φοιτητῶν αὐτῆς ἔχει ἀνέλθει οὕτω εἰς 92. Ἐκ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς, 7 φοιτηταὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ φοιτοῦν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δαπάναις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἰς τὰς Φιλιππίνας Νήσους

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Γεωργίου Ἀδαμοπούλου, ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ «Ἀδαμοπουλείου Πανεπιστημίου» ἐν Μανίλᾳ τῶν Φιλιππίνων Νήσων, πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ ἐκεῖ Ἑλληνικὸς Ὀρθόδοξος Ἱερὸς Ναΐσκος, διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἐκεῖ Ὀρθοδόξων. Αἱ Φιλιππίναι Νῆσοι ἐσχάτως ὑπήχθησαν, ὡς γνωστόν, ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν Ἱ. Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, δι' ἀποφάσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁ κληρικός, ὅστις θὰ ἀποσταλῇ εἰς Μανίλαν, θὰ ἔχῃ τὸ προνόμιον τῆς δωρεὰν ἐπὶ τετραετίαν ὑποτροφίας εἰς τὸ Ἀδαμοπούλειον Πανεπιστήμιον.

Ἐκκλησία Ἀντιοχείας

Τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας μετὰ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου Γ΄., ἐκκρεμής, χαώδης καὶ συγκεχυμένη παραμένει ἡ κατάστασις, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκλογὴν διαδόχου αὐτοῦ. Δὲν ἔχει ἐπιτευχθῇ οὔτε κἂν ἡ ἐκλογὴ Τοποτηρητοῦ τοῦ Θρόνου, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις τοῦ ἐξ 72 μελῶν ἀποτελουμένου Μικτοῦ Συμβουλίου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας. Κατὰ τοὺς Κανονισμούς, τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἐκλέγει τὸν Τοποτηρητὴν ὡς καὶ τρεῖς ὑποψηφίους, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέγει τὸν ἕνα Πατριάρχην. Τὰ γνωστὰ ὅμως γεγονότα τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Συρίας δὲν ἐπέτρεψαν τὴν εἰς Δαμασκόν, ἔδραν τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, μετάβασιν πάντων τῶν ἐν Λιβάνῳ Μητροπολιτῶν.

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ καὶ εἰς τὸν Τύπον ἡ πληροφορία ὅτι μελετᾶται ἡ ἀνακήρυξις ἀνεξαρτήτου Λιβανικοῦ Πατριαρχείου μὲ ἔδραν τὴν Βηρυττόν, ἐφ' ὅσον ὁ Λίβανος εἶναι ἀνεξάρτητον Κράτος, καὶ κατὰ τὸν σχετικὸν κανόνα: «τὰ τῆς Ἐκκλησίας εἴωθε συμβαδίζειν τῇ Πολιτείᾳ».

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἀντιοχείας, ἀναφέρονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀντωνίου Μπασὶρ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, Μελετίου Σουέτυ ἐν Ἀργεντινῇ, καὶ Ἰγνατίου Φρίζλη ἐν Βραζιλίᾳ.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἐνισχύῃ τὴν δοκιμαζομένην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ὥστε ταχέως νὰ ἀποκτήσῃ τὸν ἱκανὸν καὶ κατάλληλον πρὸς τὰς χαλεπὰς ἡμέρας Πατριάρχην.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος, διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του, ἐπεσκέφθη πρό τινος τοὺς Ὀρθοδόξους τοῦ Ἰσραήλ, γενόμενος δεκτὸς τιμητικῶς ὑπὸ τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Ἰσραηλινῆς Κυβερνήσεως, τῶν Πρεσβειῶν Ἑλλάδος καὶ Ρωσσίας καὶ τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων. Ἀπαντῶν ὁ Μακ. Πατριάρχης εἰς προσφώνησιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἰσραηλινῆς Κυβερνήσεως, ἐξέφρασε τὴν μεγάλην αὐτοῦ χαρὰν διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ταύτην, καὶ ἐτόνισεν ὅτι αὕτη εἶχε καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν χαρακτῆρα. Ἡ. Α. Μακαριότης ἐπεσκέφθη τὴν Ναζαρὲτ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Ἰσραὴλ Προσκυνήματα, καὶ ηὐλόγησε τὰ ἐν τῷ Ἰσραὴλ διαβιοῦντα πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι, παρὰ τὴν μακροχρόνιον ταραχώδη ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ περίοδον, θὰ ἐνισχυθῇ ἁρμοδίως ἡ θέσις τοῦ δεινῶς δοκιμαζομένου Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος Αὐτοῦ, ἥτις Θεόθεν ἐτάχθη ὡς αἰώνιος φρουρὸς καὶ θεματοφύλαξ τῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἁγίας Γῆς.

Ἐκκλησία Σερβίας

Εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος τῇ 5ῃ Ἰουλίου 1958 ἀειμνήστου Πατριάρχου Σερβίας Βικεντίου, ἐξελέγη τὴν 12ην Σεπτεμβρίου ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ζίκα κ. Γερμανὸς Ντζόριτς. Ὁ Μακαριώτατος Γερμανὸς θεωρεῖται συνετὸς Ἱεράρχης, ἱκανὸς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ πολλὰ καὶ σοβαρὰ προβλήματα τῆς Ἀδελφῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας. Ἓν ἐκ τῶν πλέον ἐπειγόντων προβλημάτων αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ρύθμισις τοῦ ζητήματος τῆς λεγομένης Ἐκκλησίας τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας, ἡ ἡγεσία τῆς ὁποίας διὰ τῶν ἀποφάσεων τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐσχάτως περὶ ἐπανιδρύσεως τῆς παλαιᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος, καὶ ἄλλων, ὁδηγεῖ εἰς τὴν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, ἐχούσης σήμερον περὶ τὰ δέκα ἑκατομμύρια Ὀρθοδόξων μελῶν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερὰ σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ συνέλθῃ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον πρὸς μελέτην τῶν ἑξῆς θεμάτων: 1) Καταστατικὸς Χάρτης, 2) Ἐφημεριακὸς Κλῆρος, 3) Θρησκευτικὴ ὑπηρεσία Στρατεύματος καὶ Κατηχητικά, 4) Γάμος — Διαζύγιον, 4ος γάμος, 5) Παιδεία, 6) Παλαιοημερολογιτικόν, 7) Σχέσεις μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν Ἑτεροδόξων καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, 8) Προπαγάνδα καὶ προσηλυτισμὸς ἐν Ἑλλάδι, 9) Ἱερὰ Προσκυνήματα, Καθιδρύματα.

Τὰ μέλη τοῦ Ἐτησίου Συνεδρίου τῆς Ἀδελφότητος «Ζωὴ» ἐπεσκέφθησαν ἐν σώματι τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη των. Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ηὐχαρίστησε καὶ συνεχάρη αὐτούς, ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του μίαν τῶν συνεδριάσεων τούτων καὶ παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς «Ζωῆς».

Ὑπεβλήθη ἁρμοδίως σχέδιον Νομοθετικοῦ Διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαλλάσσονται παντελῶς τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἔναντι ἀντισηκώματος, μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ σπουδασταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ Χάλκης.

Μητροπολίτης Καστορίας Νικηφόρος

Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀρχιερατικῆς δράσεως αὐτοῦ, καὶ ἐν ἡλικίᾳ 63 ἐτῶν, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Καστορίας Νικηφόρος, προσβληθεὶς ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, καθ' ἣν ὥραν ἐτέλει τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς, 17ης Αὐγούστου.

Ὁ ἐκλιπὼν ἐκλεκτὸς Ἱεράρχης, κατὰ κόσμον Νικόλαος Παπασιδέρης, ἐγεννήθη τῷ 1888, ἀπεφοίτησεν τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης τῷ 1916, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον, τῷ 1936, Μαρτίου 22, προήχθη εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμόν, ἐποίμανε δὲ τὴν Μητρόπολιν Καστορίας κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν. Τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Καστορίας Νικηφόρου ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

Ἀρχιμ. Βασίλειος Στεφανίδης

Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου ἀπεβίωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Στεφανίδης, διαπρεπὴς Θεολόγος καὶ σοφὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀπεφοίτησε τῷ 1903 ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του ἐν Γερμανίᾳ. Συνέγραψε πλεῖστα θεολογικὰ ἔργα, ἐξέχουσαν μεταξὺ τῶν ὁποίων θέσιν κατέχει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία» του, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καὶ κυκλοφοροῦσα ἐν τόμοις ὀλίγου εἰς 2αν ἔκδοσιν.

Τοῦ ἀειμνήστου καὶ σοφοῦ Καθηγητοῦ Ἀρχιμανδρ. Βασιλείου Στεφανίδου ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία

Εἰς τὴν «βασιλικὴν» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Ρώμῃ, κατόπιν ἐπισήμου τελετῆς, ἐτοποθετήθη ἡ ἐπιτύμβιος πλὰξ τοῦ Ἕλληνος Καρδιναλίου Βησσαρίωνος.

Συμφώνως πρὸς ἐπίσημον στατιστικήν, ἐκδοθεῖαν ἐν Γερμανίᾳ, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον λειτουργούντων Ρωμαιοκαθολικῶν σχολείων ἀνέρχεται εἰς 157,000, μὲ 21,400,000 μαθητάς. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς μὲ 19,398 σχολεῖα καὶ 4,990,225 μαθητάς.

Νέαν, πεπλανημένην καὶ αὐτήν, περὶ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ἀντίληψιν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπεκάλυψεν ἡ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Παπικὴ ἐγκύκλιος, ἡ ὁποία ἀναφέρει ὅτι ὁ Κύριος ἐχάρισεν εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν «τὸν συζυγικὸν στέφανον»! Ἀλλ' ἡ Παρθένος Μαριὰμ οὐδέποτε ἐφόρεσε «συζυγικὸν στέφανον», διότι οὐδέποτε ἔσχε σύζυγον, οὔτε ἐτέλεσε γάμον. Ὁ δὲ «μνήστωρ Ἰωσὴφ» ἦτο ἁπλῶς μνηστὴρ τῆς Ἀειπαρθένου, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ Ἁγία Γραφή, ἥτις οὐδαμοῦ κάμνει λόγον περὶ γάμου, συζεύξεως, συζύγου καὶ «συζυγικοῦ στεφάνου». Μία ἀκόμη αὐθαιρεσία τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, φθάνουσα τὰ ὅρια τῆς δογματικῆς πλάνης, καὶ ἐκ τῶν ἔσω ἀνατρέπουσα τὸ δῆθεν «ἀλάθητον».

Νέος κατάλογος ἁμαρτημάτων προσετέθη εἰς τὸν παλαιὸν ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἡ ἀπεργία πείνης, ἡ φοροδιαφυγὴ καὶ ἡ πυγμαχία εἶναι ἁμαρτήματα.

Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία

Ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐπισκοπὴ Γιουγκοσλαυΐας, ἡ ἕδρα τῆς ὁποίας ἐχήρευσεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐπληρώθη τελευταίως διὰ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τοῦ Δρος Μιλὰν Ντόμπροβολτς. Οὗτος ἐχειροτονήθη ἐσχάτως ἐν Βελιγραδίῳ ὑπὸ τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ Ἐπισκόπου Πολωνίας Ἰουλιανοῦ Πεκάλα, ὑφ' οὗ καὶ ἐγένετο, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, ἡ ἐνθρόνισίς του.

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

▶ Τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Ἱεραποστολῶν θὰ δαπανήσῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἐτῶν τέσσαρα ἑκατομμύρια δολλαρίων διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς θεολογικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ.

▶ Αἱ εἰσφοραὶ ἐκ θρησκευτικῶν ἐθνῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἦλθον κατὰ τὸ 1957 εἰς 3.5 ἑκατομμύρια δολλαρίων, ἤτοι παρουσίασαν αὔξησιν 10% ἐν σχέσει μὲ τὰς εἰσφορὰς τοῦ 1956. Αἱ παντὸς εἴδους φιλανθρωπικαὶ δωρεαὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 6.7 δισεκατομμυρίων δολλαρίων, αὐξηθεῖσαι κατὰ 4% ἐν σχέσει μὲ τὰς δωρεὰς τοῦ 1956.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Η ΜΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ».—Ἐξεδόθη εἰς 4ην ἔκδοσιν, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ, «Ἡ Μίμησις τοῦ Χριστοῦ», τὸ παγκοσμίως γνωστὸν ἔργον τοῦ Γερμανοῦ Μοναχοῦ Θωμᾶ Κεμπησίου (1380-1471). Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου κεφαλαίου, τῆς 4ης ταύτης ἐκδόσεως, ἀκολουθοῦν αἱ «Σκέψεις» τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ κ. Ἰωάννου Κωνσταντινίδου.

«STORIES LIKE PICTURES».—Ὑπὸ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ. Ἱστορίαι παρμέναι ἀπὸ τὴν ἐν Ἀμερικῇ σύγχρονον ζωήν. Συλλογὴ πολυτελῶς δεδεμένη, χρήσιμος διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ διὰ τοὺς ἱερεῖς, διδασκάλους καὶ κατηχητάς. Σελίδες 128.

«ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ» — «THE ECUMENICAL PATRIARCHATE».—Ὑπὸ κ. Αὐρηλίου Σπαθάρη. Ἀθῆναι 1958, σ. 32. Τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ «Κέντρον Κωνσταντινουπολιτῶν» ἐξέδωκεν, ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστί, τὴν ὡς ἄνω λαμπρὰν πραγματείαν τοῦ διαπρεποῦς νομομαθοῦς κ. Αὐρηλίου Σπαθάρη, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεραμύνεται τῶν ἐκ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης ἀπορρεόντων προνομίων τοῦ «αἰωνοβίου Πανορθοδόξου Θεσμοῦ» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

«ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» — «YOUTH AND ORTHODOXY».—Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου. Πίττσμπουργκ, Πενσ., 1958. Εἰς τὸν τόμον αὐτόν, ἐξ 72 σελίδων, ἀναπτύσσονται εἰς δύο γλώσσας, Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν, θέματα τοῦ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας μὲ τὸ γλαφυρὸν καὶ ἐπαγωγὸν ὕφος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου.

«ΣΚΑΡΙΦΗΜΑ Α'» καὶ «ΣΚΑΡΙΦΗΜΑ Β'».—Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Δημητριάδος κ.κ. Ἰωακείμ. Εἰς τὰ δύο αὐτὰ τεύχη ὁ σοφὸς καὶ πολιὸς "Ελλην Ἱεράρχης ἀναπτύσσει τὰς ἰδέας του περὶ τοῦ τρόπου ἐπιτεύξεως τῆς διοικητικῆς ἑνότητος τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ βελτιώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἐν γένει.

«Η Β' ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ» καὶ «ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ».—Ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Ν. Ζευγαδάκη. Ἡράκλειον 1958. Περιγραφαὶ λίαν ἐνδιαφερουσαι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.

«Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΑΥΤΟΣ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ».—Ὑπὸ κ. Ἠλία Κ. Ζιώγα. Ἀθῆναι 1958, σ. 240. Εἰς τὸν κομψὸν αὐτὸν τόμον ὁ κ. Ζιώγας ἔχει συγκεντρώσει, κατ' ἐκλογήν, μελέτας του δημοσιευθείσας εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ καὶ ἀφορώσας τὴν ζωὴν καὶ δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. «Ἀφοροῦν ὄχι πρόσωπα, ἀλλὰ καταστάσεις, γεγονότα, προβλήματα καὶ ἰδέας, γύρω ἀπὸ τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ ὄνειρα τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν».

GUIDE FOR THE ORTHODOX CHRISTIAN

(Continued from page 292)

nd if, finally, the left arms is, alas, greatly inclined lown, then the judgment of God is fairest.

In this "middle state" the souls are helped considerably y the prayers and the acts of charity of the living; but nly those souls can be helped, which, though sinful have o some degree, at least, repented and are not charged with mortal sins. Those who died without repentance, who had strayed from the Church and its sacramental ife, and were without love for the poor and the unhappy, cannot be helped by memorial services, prayers, and the charities of the living. But since we are not in a position o know the spiritual condition of the deceased, and consequently in what state he was when he died, it is our luty to pray, to perform memorial services and acts of charity for all our deceased brothers, because prayer and charity are two things that may help most of all the souls of the dead. St. John Chrysostom says: 'Let us give them the help that we can offer them, I mean, charity and prayers; these give much comfort, spiritual profit and usefulness."

From the Gospel of the rich man and the poor Lazarus we are taught that souls recognize one another wherever they are. The rich man suffers and he sees and recognizes poor Lazarus, but also Abraham whom he had never seen in this world.

After all that has been said, our duty is to try and live consciously as Christians with faith, hope, and love, so that we may not die in a state of sin, indifference and hardness. Also we must pray, have memorial services performed, and give charities for the souls of our deceased brothers. Chrysostom says: "Let us give, brothers, instead of tears, instead of lamentations, charities and prayers, in order that they as well as we enjoy what God promises us."

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ἔχουν σκοπὸν τὴν διαφώτισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν Χριστιανῶν μας. Ζητήσατε Κατάλογον. Ἀποστέλλεται δωρεάν.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ, χωρὶς νὰ ζητοῦν τίποτε, προσφέρουν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, καὶ μορφώνουν ἀρίστους, συνειδητοὺς Ἑλληνορθοδόξους Χριστιανούς.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ Ἀγάπη

«Ἀγάπα καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις», λέγει ὁ Ἱερὸς Αὐγουστῖνος. Ἐπειδὴ ὅποιος ἀγαπᾷ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κάνῃ καλό, ποὺ πάντα εἶναι ἀρεστὸ στὸ Θεό.

Ἡ Προσευχὴ

Μὲ τὴν προσευχὴ ἀπευθυνόμαστε ἐμεῖς στὸν Θεό. Μὲ τὴν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπευθύνεται ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς.

Ὁ Ἠθικὸς Νόμος

«Δύο πράγματα γεμίζουν τὴν καρδιά μου ὅλο καὶ μὲ καινούργιο θαυμασμὸ καὶ εὐλάβεια, ὅσο συχνότερα καὶ προσεκτικώτερα τὰ μελετῶ: Ὁ ἀστερόφωτος οὐρανὸς ἀπὸ πάνω μου καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος μέσα μου». (Κάντιος).

Ἡ Αὐτοθυσία

Ὁ πρωθυπουργὸς τῶν Ἰνδιῶν, κ. Νεχρού, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ μέλη ἑνὸς ἰατρικοῦ συνεδρίου, ποὺ συνῆλθε στὸ Νέο Δελχί, ἐξῆρε τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας τῶν Ἱεραποστόλων καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἰατροὺς τῶν Ἰνδιῶν νὰ τοὺς μιμηθοῦν.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ ΑΓΩΝΙΑ

«Τί γάρ, εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;» (Ρωμ. 3, 3). «Ἐὰν μερικοὶ δὲν ἐπίστευσαν (εἰς τὸν Θεόν), τί μ' αὐτό; Μήπως ἡ ἀπιστία των θὰ καταργήσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν;»

Χριστιανέ, μὴ σὲ κλονίζει καὶ μὴ σὲ ζαλίζει ἡ ἀπιστία μερικῶν ἀνθρώπων. Μήπως ἡ ἀπιστία τους θὰ καταργήσῃ τὴν ἀξιοπιστία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ἐκμηδενίσῃ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔχει δώσει στοὺς δικούς Του; Ἢ μήπως πρόκειται νὰ καταστραφῇ ὁ ἥλιος ἐπειδὴ μερικοὶ περιφρονοῦν καὶ ἀποφεύγουν τὶς ζωογόνες ἀκτῖνες του; Ὄχι! Δὲν μποροῦν οἱ ἀσήμαντοι ἄνθρωποι νὰ θίξουν τὸν μεγάλο Θεό. Μὴ ἔχῃς, λοιπόν, μῖσος καὶ φανατισμὸν ἐναντίον τῶν ἀπίστων. Ὁ ἄπιστος εἶναι κατὰ βάθος δυστυχής. Λυπήσου τον καὶ ἀγάπησέ τον. Ἀντιμετώπισέ τον μὲ ψυχραιμία καὶ σύνεσι. Δεῖξε του τὸν δρόμο καὶ βοήθησέ τον. Ἐξ ἄλλου πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους δὲν εἶναι τόσο ἄπιστοι, ὅσο φαίνονται καὶ σὲ ὡρισμένες κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους παραμερίζουν τὴν ἀπιστία τους.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΗΝΩΜΕΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὸ "Year Book of American Churches" διὰ τὸ ἔτος 1959, δημοσιεῦον πληροφορίας περὶ πασῶν τῶν Θρησκειῶν καὶ Ὁμολογιῶν, τῶν ἐχουσῶν ὀπαδοὺς ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις, παρέχει τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς:

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΑΔΕΣ	ΝΑΟΙ	ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ	ΜΕΛΗ-ΟΠΑΔΟΙ
Βουδδισταὶ	49	1	10,000
Παλαιοκαθολικοί, Πολωνοκαθολικοί, Ἀρμενοκαθολικοί, κ.τ.λ.	337	6	468,978
Ρωμαιοκαθολικοὶ	21,327	1	35,846,477
Διαμαρτυρόμενοι	279,744	227	59,823,777
Ἰουδαῖοι, ἐν γένει	4,079	3	5,500,000
Σύνολον	306,893	258	104,189,678

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν τῶν ὡς ἄνω Θρησκευμάτων, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ 1957, ηὐξήθη κατὰ τὸ 1958 κατὰ 964,724 μέλη. Ἡ αὔξησις τῶν Προτεσταντῶν εἶναι 2.1%, τῶν δὲ Ρωμαιοκαθολικῶν κατὰ 3.7%. Θρησκεύουν τὰ 61% τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀναλυτικώτερον, οἱ ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις Ὀρθόδοξοι κατανέμονται ὡς ἀκολούθως:

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΑΔΕΣ ΕΝ Η.Π.Α.	ΝΑΟΙ	ΜΕΛΗ-ΟΠΑΔΟΙ	
Ἀλβανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ	15	14,000	
Καρπαθορρωσσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία	60	100,000	
«Ἀμέρικαν Κάθολικ» Συροαντιοχειακὴ Ἐκκλησία	39	4,471	
Ἀμερικανικὴ Ὀρθόδοξος Καθολ. Ἀποστ. Ἀνατ.	26	2,900	
Ἐπισκοπελιανὴ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία	46	7,086	
Ἀσσυρίων Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία	4	3,300	
Βουλγαρικὴ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία	20	5,300	
Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν Ἀσσυρίων	10	3,200	
Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλ. ἐν Ἀμερ.	1	39	
Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἀνατολ. καὶ Ἀποστολ. Ἐκκλησ.	3	1,400	
Οὐκρανικὴ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ἐν ἐξορίᾳ	6	1,650	
Ρουμανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ	51	50,000	
Ρωσσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔξω τῆς Ρωσσίας	81	55,000	
Ρωσσικὴ Ὀρθόδοξ. «Γκρὴκ Κάθολικ» Ἐκκλ. Ἀμερ.	352	755,000	(Λεὸν)
Σερβικὴ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία	61	150,000	
Συροαντιοχειανὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία	80	110,000	
Οὐκρανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ	34	44,200	
Οὐκρανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν U.S.A.	90	83,000	
Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς	378	1,150,000	
Σύνολον: Κληρικῶν 19 Ἐκκλησιῶν 1,347	Ναῶν 1,357	2,540,446	Μελῶν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδεσ. Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, Yonkers, N. Y. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διότι ἐξακολουθεῖτε νὰ διαθέτετε 125 ἀντίτυπα ἑκάστου τεύχους τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» εἰς τὴν προοδευτικὴν Κοινότητά σας.

Κον Δημ. Μελαχροινόν, Πρόεδρον Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, Daytona Beach, Fla.—Συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν σας, ἀποστέλλομεν 30 τεύχη τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» κατὰ μῆνα εἰς τὴν Κοινότητά σας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Κον Ἰωάννην Ρεξίνην, Καθηγητὴν τῆς Κλασσικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κολγκέητ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς 1ον) διὰ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν σας καὶ 2ον) διὰ τὰς λίαν εὐμενεῖς κρίσεις σας περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

Δίδα Αἰκατερίνην Καλογρίδου. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διότι διαθέτετε 25 ἀντίτυπα ἐξ ἑκάστου τεύχους τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ».

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

OLY TRINITY 307 So. 19th Street
OLY CROSS 725 No. 25th Street
v. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
vine Liturgy and Sunday School 10:30
M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

VANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
v. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
vine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
nday School 9:00 — 10:30 A.M.
eek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

HE TRANSFIGURATION OF CHRIST
-13 38th Avenue Corona 68, N. Y.
v. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
vine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
nday School 9:00 — 10:00 A.M.
eek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chr. W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

– WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL. –

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. G. Nicozisis Tel. MA 3-0190
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:30 A.M.
Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

✝ LITRAS FUNERAL HOME ✝

INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is:

- To provide *Prompt, Courteous Service;*
- To give an *Estimate of Cost* in advance for *Complete Funeral* that is within the *Family Means;*
- To give the best in *Quality and Dignified Service.*

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the following COMMUNITIES:

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
St. John St. Nicholas
St. George & St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara

BRONX
Zoodochos Peghe
SS. Constantine and Helen

YONKERS
Prophet Elias

BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs

QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Transfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas

STATEN ISLAND
Holy Trinity

LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter

Chapel Facilities Available in All Communities

MAin 4-4530

New York:
40 WEST 58TH STREET

Brooklyn:
142 COURT STREET

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως

ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6–150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα, Ἀργυρᾶ καὶ ἐπάργυρα Ἐξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδῆλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατά, Ἐγκόλπια, Σταυρούς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικῆς εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἁγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν των, Ἐξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἐξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλτοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὡραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

An Invitation

TO VISIT GREECE ON THE TSS OLYMPIA

Meet new friends and renew old acquaintances . . . visit the ancient glories of our beautiful land. Your Tourist dollars are a welcome aid, buy much more over there. Make a date to sail on the magnificent "OLYMPIA" . . . always first choice of fellow Greeks.

TSS OLYMPIA, 23,000 tons . . . fastest to Greece . . . 16 public rooms and many two-bed staterooms with shower and toilet at low Tourist rates!

Enjoy the excitement of a Mediterranean cruise, via Lisbon, Naples and Messina . . . on the ship designed for Greeks, by Greeks. The "OLYMPIA" is truly *your* ship . . . in spirit, in service, in the superb cuisine and wines. *When you step aboard, you're in Greece!*

See Your Travel Agent

GREEK LINE

General Steam Navigation Co. Ltd. of Greece

NEW YORK • BOSTON • CLEVELAND • CHICAGO • LOS ANGELES • TORONTO • MONTREAL